

சிபிமீ

குங்குமச்

1-7-2011

விலை ரூ.4

உன்னைத்
தேடித்
தேடினே...
லட்சுமிபிரபா

மு ந ா வ ல்

உன்னைத் சேடித் சேடிவே...

புஜை அறையிலிருந்து வந்த சாம்பிராணியின் நறுமணம்
வீட்டை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

தியானத்தை முடித்துக் கொண்டு எழுந்த ஜனனி... சூடம் ஏற்றி
ஆரத்தி காட்டினாள். ஈரக் கூந்தலில் டவலைச் சுற்றி இறுக்கமாய்
கொண்டையிட்டிருந்தாள்.

பவளமல்லி மாலை சாற்றப்பட்டிருந்த மாங்காடு காமாட்சி
அம்மனின் திருவுருவப் படத்தை உற்று நோக்கி வணங்கிக்
கொண்டிருந்த அம்மா திலகத்தின் அருகே வந்து நின்றாள்
ஜனனி.

ஆரத்தியைத் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக்கொண்ட திலகம்...
“ரொம்ப நேரமா தலையில் டவலை சுத்திட்டிருக்கே ஜனனி!
டவலை உடனடியா எடுத்துட்டு தலையை நல்லா
உலர்த்தணும். இல்லேன்னா... நீர் கோர்த்துக்கும்.”

லட்சுமிபிரபா

குங்குமச்சிமிழ் 2 01-07-11

வா... உனக்கு நான் சிக்கெடுத்து விடறேன்” என்று கரிசனமாய் கூறினாள்.

“இதோ... நீ சொன்னபடியே செய்துடறேன். ஏம்மா. நான் இன்னமும் சின்னக் குழந்தையா? எப்ப பாரு... தலை துவட்டி விடறேன், பின்னி விடறேன்... சிக்கெடுத்து விடறேன்... ஊட்டி விடறேன்னு.. என்னை பச்சைக் குழந்தை மாதியே ட்ரீட் பண்ணிட்டிருக்கே? பி.ஈ என்ஜினீயரிங் முடிச்சுட்டு... ஒரு வருஷமா வேலைக்குப் போயிட்டிருக்கிற பொண்ணு நான்! அது உனக்கு ஞாபகத்துல இருக்கா? இல்லையா அம்மா?”

புன்முறுவல் பூத்தபடியே கேட்டாள் ஜனனி.

“நல்லா கேளும்மா ஜனனி! உன் ஸ்கூட்டியில நீ அழகா ஆபீசுக்குப் போயிட்டு வர்றதைப் பார்த்து... நான் பெருமிதப்பட்டுட்டு இருக்கேன். கை நிறைய சம்பாதிக்கிறே... பையன் நமக்கு இல்லையேங்கிற குறையை... நீ தீர்த்து வச்சுட்டே.... அறிவுலே, திறமையில, தைரியத்துல... நீ அப்படியே என்னைக் கொண்டு பிறந்துட்டே... உங்கம்மாவுக்கு சதா தொண தொணன்னு துளைச்சு எடுக்கிறதை விட்டா.. வேற என்ன தெரியும்?”

மகளுக்கு பரிந்து கொண்டு வந்த கணவர் ராமதுரையை முறைத்துப் பார்த்தாள் திலகம்.

“அப்பாவுக்கும், பொண்ணுக்கும் என்னைப் பார்த்தா.... ரொம்பவும்

உங்கள் பங்கு 20 கிலோ தங்கம்!

கடல் நீரில் பல உலோக பொருட்கள் கலந்துள்ளன. அவற்றில் தங்கமும் ஒன்று. அனைத்து கடல்களிலிருந்து தங்கத்தை பிரித்து எடுத்தால் இந்த உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் சராசரியாக இருபது கிலோ தங்கம் கிடைக்கும் என்கிறார்கள்!

ஸ்விடசர்லாந்து நாட்டில் அதிக அளவு மூக்குப் பொடி உறிஞ்சும் போட்டி ஒன்று நடைபெற்றது. ஒரு நிமிடத்திற்குள் 5 கிராம் மூக்குப் பொடியை உறிஞ்ச வேண்டும் என்பது விதி. இதில் பல பேர் கலந்து கொண்டார்கள்.

- எம்.எஸ்.மயில்

இளக்காரமா போச்சா? அம்மாடி ஜனனி! என்னைப் பார்த்து என்ன கேட்டே? இன்னமும் உன்னை சின்னக் குழந்தையா நான் ட்ரீட் பண்ணேன்'னு... நீ சலிச்சுக்கிறியா? உனக்கு அம்பது வயசு ஆனாலும்.. எனக்கு நீ என்னிக்கும் குழந்தை தான்... நீ பெரிய ஆபீசைக் கட்டி ஆண்டால் கூட... என் கண்ணுக்கு நீ பச்சை மண்ணு தான்! உண்மையான தாய்ப்பாசத்தைப் புரிஞ்சுக்காம... அப்பாவோட சேர்ந்து கேலி பன்றியேம்மா?"

அம்மா திலகத்தின் விழிகளில் கண்ணீர் திரண்டதைப் பார்த்ததும்... ஜனனி சட்டென்று அம்மாவின் கரத்தை ஆதுரமாய் இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“ஏம்மா இப்படி கோவிச்சுக்கிறே? சும்மா விளையாட்டுக்குத் தானே... அப்பா சீண்டிப் பேசறாரு... உன்னைப் போய்.. நான் இளக்காரமா நெனப்பேனா? இப்படியொரு அம்மா கிடைக்கிறதுக்கு... நான் ரொம்பவே கொடுத்து வச்சிருக்கணும்னு... என்னோட கொலீக்ஸ் கிட்டே சொல்லி நான் பெருமைப்பட்டிருக்கேன்... தெரியுமா?"

“ஜனனி! உன்னோட அக்கா ரஞ்சனி, உன் அளவுக்கு அழகியும் இல்ல... உன்னை மாதிரி படிப்போ, திறமையோ அவளுக்கு அமையலே... பத்தாம் கிளாஸை தாண்டறதே பெரும்பாடா போச்சு. படிப்பு மண்டையில் ஏறலைன்னா... என்ன செய்ய முடியும்? சமையல், தையல் வீட்டு வேலைகளை நேர்த்தியா செய்யக் கத்துக் கொடுத்துட்டு... உன்னோட சொந்த அத்தையோட மூத்த மகனுக்கு, அவளைக் கட்டிக் கொடுத்துட்டோம். சின்ன வயசிலேயே அவளை புகுந்த வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டோம். சொந்தத்துலேயே கொடுத்துட்டோம். எந்தப் பிக்கல் பிடுங்கலும் இல்ல... ரஞ்சனியோட வாழ்க்கை சுமுகமா போயிட்டிருக்கு... எனக்கு உன்னைப் பத்தினி கவலைதான்!"

“என்னைப் பற்றி ஏம்மா கவலைப்படறே? கை நிறைய சம்பாதிக்கிறேன். சொந்தக் கால்லே நிக்கிற பொண்ணைப் பார்த்து நீ பெருமை தானே படணும்? என்னோட திறமைக்கு இன்னும் இரண்டே மாசத்துல ப்ரமோஷன் கிடைக்கப் போகுதுன்னு... ஆபீஸ்லே ஒரு பேச்சு அடிபடுது; தெரியுமா?" எதுக்காக நீ அனாவசியமா கவலைப்படறேன்னு புரியலையே?"

“வயசுப் பொண்ணை வீட்டுல வச்சுட்டிருந்தாலே... பெத்தவளுக்கு வயித்துல நெருப்பைக் கட்டிக் கிட்டாப்பல இருக்கும்’னு சொல்வாங்க... அது நூத்துக்கு நூறு நிஜம் தெரியுமா? நான் வயித்துலே நெருப்பைக் கட்டிக்கிட்டு இருக்கேன்...”

“பத்தாம் பசலித்தனமா பேசாதே திலகம்! நீ பேசறது உனக்கே நல்லாயிருக்கா? கம்முனு இரேன்” அதட்டினார் ராமதுரை.

“ஊகும்... நான் ஜனனிகிட்டே விஷயத்தை சொல்லிதான் ஆகணும். அவளும் அதைத் தெரிஞ்சுக்கணும். அது தெரிஞ்சா... இன்னும் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையா, ஜாக்கிரதையா நடந்துப்பாள்லே?” திலகம் பதிலுக்கு வாதாடினாள்.

“அவகிட்ட அந்த விஷயத்தைச் சொல்லி... அவளை ஏன் டென்ஷன் ஆக்கணும்?”

“அவகிட்ட சொல்லிடறது தான் நல்லது. அப்புறம்... முன்னாடியே ஏன் சொல்லி வைக்காம போயிட்டோம்?னு நாம்ப கிடந்து தவிக்கக்கூடாது... பாருங்க... அதான்”

“இதுக்கு மேல நான் தடுத்தாலும் நீ கேட்கவா போறே?”

ராமதுரையையும் திலகத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள் ஜனனி.

“அம்மா! ப்ளீஸ்... அது என்ன விஷயம்னு சொல்லுங்கம்மா... நீங்க சொல்றதுதான் சரி! எதுவா இருந்தாலும் சொல்லிடணும். பெத்த பொண்ணுகிட்டே எதுக்காக நீங்க மறைக்கணும்? நீங்க சொல்லுங்கம்மா”

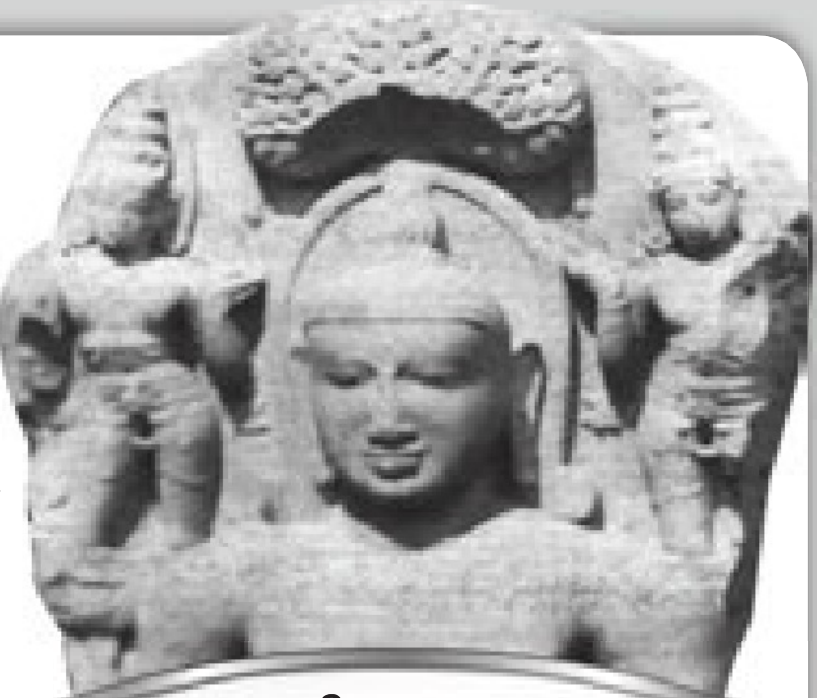
“அது வந்து... நானும் உங்கப்பாவும் மாசா மாசம் பவுர்ணமி அன்னிக்கு திருவண்ணாமலைக்குப் போவோம் இல்லையா?”

“ஆமா... கிரி வலத்தை முடிச்சுட்டு சோர்ந்து போய் வீட்டுக்கு வருவீங்க... பல வருஷமா தவறாம அங்க போயிட்டு இருக்கீங்களே? இப்போ... அதுக்கு என்ன?”

ஆர்வம் மேலிட கேட்ட மகளை ஊன்றிப் பார்த்தாள் திலகம்.

நிகுநிகுவென்ற உயரம்...
உயரத்திற்கேற்ற பருமன்...
பாலில் ஒரு சிட்டிகை
குங்குமப் பூவைக் கலந்தாற்
போன்று பளிச்சென்ற
நிறம்... அசரடிக்கும்
பேரழகு... ராஜகளையுடன்
மிளிர்ந்த ஜனனியைப்
பார்க்கும் போது... இனம்
புரியாத பயம், அவளது
அடிவயிற்றைப் பிசைய
வைத்தது.

“உனக்கு ஏதாச்சும்
ஆ யி டு மோ ன் னு ?
எனக்கு ரொம்ப பயமா
இருக்கு ஜனனி! உனக்கு
வயசு ஆக ஆக எனக்கு
ராத்திரியிலே தூக்கமே வர
மாட்டேங்குது. பூப்போல
இருக்கிற உன் முகத்தை
பார்த்துக்கிட்டே...
ம வு ன மா தி ன மு ம்
கண்ணீர் வடிச்சுட்டு
இருக்கேன்மா... உங்கப்பா
இவ்ளோ பேசறாரே?
அவருக்கும் உள்ளூர
திகில்தான்... அவரு
தன்னோட கவலையை
வெளிப்படுத்திக்
கலன்னாலும்...
என்னால உறுதியா
சொல்ல முடியும்
ஜனனி! நாளுக்கு நாள்
அவரு எப்படி மெலிஞ்
சுட்டே போறாரு?...

திருச்சியில்

மலைக்கோட்டை அருங்காட்சியகம்
8000 சதுர அடி பரப்பில் 1983-இல்
நிறுவப்பட்டது. 1997-இல் இந்த
அருங்காட்சியகம் ராணி
மங்காம்மாள் தர்பார் ஹாலிற்கு
மாற்றப்பட்டது. தமிழகத்திலுள்ள
பெரிய அருங்காட்சியகங்களில்
இதுவும் ஒன்று.

- க.ரவீந்திரன்

மனசுக்குள்ளே உன்னைப் பத்தின
கவலைதான் அரிச்சுட்டிருக்கு
அவருக்கு...! அதனாலதான் அவருக்கு
உடம்பு ஒரேடியா விட்டுப் போச்சு...”
தேம்பினாள் திலகம்.

சடாரென்று திரும்பி அப்பா
ராமதுரையை ஏறிட்டாள் ஜனனி.

‘அம்மா சொல்வது உண்மைதான் போலும்! அப்பா திடமானவர் தைரியமானவர் ஆயிற்றே? அவரே பயப்படுகிற அளவுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது? எதற்கு கவலைப்பட வேண்டும்? அப்பா சாதாரணமாக எதற்கும் அசைந்து கொடுக்கமாட்டாரே? அவரே தினமும் கவலைப்படுகின்றார் என்றால்... ஏதோவொரு விபரீதம் எனக்கு நடக்கப் போகிறதோ?’

ஐனனி வைத்த கண் வாங்காமல் திலகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

திகில், அவளது மனமெங்கும் கிளை விட்டுப் படர்ந்தது.

“திருவண்ணாமலையில்... அப்படி என்னதான் நடந்துச்சு? நீங்க ரெண்டு பேரும் நிம்மதியில்லாம தினமும் கவலைப்பட்டு மருகுகிற அளவுக்கு... என்ன நடந்துச்சு? எந்தப் பிரச்சினைக்கும்... நிதானமாயோசிச்சா... நாம் அதுக்கு தீர்வை கண்டுபிடிச்சுடலாமே அம்மா? சொல்லுமமா”

“திருவண்ணாமலையில் கிரிவலம் வரும்போது... அஷ்ட லிங்கங்களை நாம தரிசனம் பண்ணுவோம். இல்லையா?”

“ஆமா...” ஐனனி இதுவரை ஒரே ஒருமுறைதான் கிரிவலத்திற்குச் சென்று வந்திருந்தாள்.

“கிரிவலப் பாதையில்... குபேரலிங்கத்துக்குப் பக்கத்துல ஒரு மரத்தடியில் ஒரு சாமியாரைப் பார்த்தோம். அவரு பிச்சைக்காரரா? இல்ல.. பைத்தியக்காரரா?ன்னு யாராலும் கணிக்க முடியாது. திடீர்னு எங்களைப் பார்த்து கையை அசைச்சு கூப்பிட்டாரு... அப்போ எங்களுக்கு குழந்தைகளே இல்ல... உனக்கு ரெண்டு பெண் குழந்தைங்க பிறக்கும். அதனால சிவன் மேல பாரத்தைப் போட்டு சந்தோஷமா போயிட்டுவா’ன்னு சொன்னாரு... அவரு சொன்னபடியே ரஞ்சனியும் நீயும் பொறந்தீங்க... முதல் குழந்தை பிறந்த உடனே.. அந்த சாமியாரைப் பார்த்து நன்றி தெரிவிக்கணும்னு நாங்க பிரியப்பட்டோம். ரஞ்சனிக்கு ஒரு

வயசு ஆகும்போது... அவளை உங்க பாட்டிகிட்டே விட்டுட்டு... நாங்க அவரைப் பார்க்கப் போனோம். எங்களை உட்காரச் சொன்னாரு.

“என்ன?... முதல் குழந்தை கிடைச்சாச்சா? அடுத்த தை மாசத்துல பவுர்ணமி அன்னிக்கு வெள்ளிக்கிழமையில தெய்வீகக் களையோட உனக்கு ஒரு மகாலட்சுமி பிறப்பா.. அவ பிறக்கிற நேரம்... உங்களுக்கு யோகம்தான்... அவ வளர்ந்து ஆளாயி கல்யாண வயசை எட்டிப் பிடிக்கும்போது அவளுக்கு மிகப் பெரிய கண்டம் இருக்கு. இதை ஞாபகத்துல வச்சுக்கோங்க... பகவானுடைய பாதங்களை கெட்டியா பிடிச்சுக்கிட்டு.. அவரை தஞ்சம் அடையுங்க... மத்ததை அவரு பார்த்துப்பாரு” ன்னு சொன்னாரு... அவரு சொன்ன மாதிரியே தை மாசம் பெளர்ணமியிலதான் நீ பொறந்தே... நீ பொறந்ததும் உங்கப்பாவுக்கு வியாபாரத்துல நல்ல அபிவிருத்திதான்.... எங்களைப் பொறுத்தவரை அவரு ஒரு சித்தர்தான். அவரு எல்லோருக்கும் அருள் வாக்கு சொல்றதில்லையாம். கொடுப்பினை உள்ளவங்களுக்குத்தான் அது வாய்க்குமாம். அவரு சொன்னபடியே எல்லாம் நடந்ததே? அப்படின்னா... உனக்கு மிகப்பெரிய கண்டம் இருக்குன்னு சொன்னாரே? அதுவும் நடந்துடும்னு ரொம்ப பயமா இருக்கு ஜனனி! உனக்கு இப்போ கல்யாண வயசும் வந்தாச்சே? எந்த நிமிஷம் என்ன நடக்குமோ?ன்னு... நான் செத்து செத்துப் பிழைச்சுட்டிருக்கேன் ராஜாத்தி”

“எப்பவோ அவரு சொன்னதை நெனச்சு... இத்தன வருஷமா கலைப்பட்டு... ரெண்டு பேருமே உடம்பைக் கெடுத்துக்கிட்டிருக்கீங்களே?” இருவரையும் பரிதாபமாய் பார்த்தாள் ஜனனி.

“நீ வேலைக்குப் போயிட்டு வீடு திரும்பறவரைக்கும்... நான் உசரைக் கையில் பிடிச்சுட்டிருக்கேன். உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி வைச்சுடணும்னு.. நானும் அப்பாவும் முடிவு பண்ணியிருக்கோம். கல்யாணம் நல்லபடியா நடந்து முடியறவரைக்கும்... நீ பேசாம வீட்டிலேயே இரேன்... எனக்கு கொஞ்சமாவது நிம்மதியா இருக்கும் இல்லையா ஜனனி?”

அம்மா திலகம் கெஞ்சாத குறையாக... அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“என்னம்மா நீங்க? நல்ல வேலை கிடைக்கிறது... எவ்வளவு பெரிய விஷயம்? கிடைச்ச வேலையை வேண்டாம்னு உதறிட்டு.. வீட்டோட

முடங்கிக் கிடக்க சொல்றீங்களா? இப்படித்தான் நடக்கணும்னு விதி இருந்தா... அது நடந்து தானே தீரும்? வீட்டிலேயே அடைஞ்சு கிடந்தா... வர்ற கண்டம் விலகிப் போயிடுமா என்ன?... என்னால வேலையை விட முடியாதும்மா... ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்கோங்க”

“திலகம்! அவ சொல்றதும் நியாயம்தானே? ஆபத்து வரணும்னு விதி இருந்தா... நாலு சுவத்துக்குள்ளே ஒளிஞ்சு இருந்தாலும் வந்தே தீரும்... நடக்கிறது நடக்கட்டும். அந்த சித்தர் சொன்ன மாதிரி... கடவுள் மேல் பாரத்தைப் போடுவோம். அவரு பார்த்துப்பாரு’ன்னு நம்பிக்கையோட இருக்க வேண்டியது தான்... நம்பிக்கைதானே வாழ்க்கை?

அதை விட்டுட்டு வேலையைவிடச் சொன்னா... ஜனனி எப்படி சம்மதிப்பா? நீயே சொல்லு”

உரிமையுடன் மனைவியை அதட்டினார் ராமதுரை. நீண்ட பெருமூச்செறிந்தாள் திலகம்.

“கடவுள் கைவிட மாட்டாருங்கிற நம்பிக்கையிலதான்... என் உயிர், உடம்போட ஒட்டிக்கிட்டிருக்கு. ரஞ்சனியை உங்க தங்கச்சியோட மூத்த மகனுக்கு கட்டிக் குடுத்தோம். அவ நிம்மதியா இருக்கா... உங்க தங்கச்சி, தன்னோட இரண்டாவது புள்ளைக்கு... நம்ம ஜனனியைக் கட்டி வச்சுடணும்னு ஆசைப்படறாங்க... ஹும்! சின்ன மாப்பிள்ளை.. கண்ணுக்கு லட்சணமா நம்ம ஜனகிக்கு ஏத்தவாரா தான் இருக்காரு... பெரிய படிப்பு படிச்சுட்டு பிரபலமான கல்லூரில இளம் லெக்சரரா வேலை பார்க்கிறாரு... பேசாம சட்டுபுட்டுன்னு ரெண்டு பேத்துக்கும் கல்யாணத்தைப் பண்ணி வச்சுட்டோம்னா... நாம நிம்மதியா இருக்கலாம் இல்லியா? ஜனனி அந்த கண்டத்துலே இருந்து எப்படியாவது தப்பிடச்சுடணும். மூச்சுக்கு முன்னூறு முறை கடவுள்கிட்டே... நான் அதைத் தான் வேண்டிக்கிறேன். உங்க தங்கச்சி கிட்டே... நீங்க இது விஷயமா பேசினீங்களா?”

“பேசாம இருப்பேனா திலகம்? அம்புஜம்தான் ஜனனியை ரெண்டாவது மருமகளாக்கிகணும்னு துடிக்கிறாளே? அம்புஜம் இது விஷயமா சின்ன மாப்பிள்ளை ஜெகன்கிட்டே பேசினாளாம்... ஹிஸ்டரி டிபார்ட்மெண்ட்லே சின்ன மாப்பிள்ளை லெக்சரரா இருக்காருல்ல? அவரு ஏதோ ஆராய்ச்சியில ஈடுபட்டிருக்காராம். ஆராய்ச்சி முடியற வரைக்கும்... கல்யாணத்தைப் பத்தின பேச்சை எடுக்க வேணாம்தான்...

நமது உடலில் ஓடும் இரத்தத்தை விட மூளையில் அதிக அளவு தண்ணீர் இருக்கிறது. அதாவது அதில் ஐந்தில் நான்கு பங்கு தண்ணீர்தான்.

நமது உடலின் ஒரு பகுதியில் மட்டும் இரத்த ஓட்டம் இருக்காது. அப்பகுதி விழி வெண்படலம். அதற்கு தேவையான ஆக்ஸிஜனை இது காற்றிலிருந்து நேரிடையாகப் பெற்றுக் கொள்கிறது.

இதயத்தின் வலப்புறத்தில் ரத்தம் நீல நிறமாகக் காணப்படும். அது அசுத்த ரத்தமாகும். இடப்புறத்தில் ரத்தம் சிவப்பாக இருக்கும். இது சுத்தம் செய்யப்பட்ட ரத்தமாகும்.

- எம்.எஸ்.மயில்

கண்டிப்பா அம்புஜத்துக்கிட்டே சொல்லிட்டாராம்... என்ன செய்றது? நாம்ப கொஞ்சம் பொறுமையா இருந்துதான் ஆகணும்”

“சின்ன மாப்பிள்ளை கல்யாணத்தைப் பண்ணிக்கிட்டு... ஆராய்ச்சி செய்யக்கூடாதா? அவரோட முயற்சிக்கு ஜனனி உறுதுணையா இருப்பாளே தவிர... எதுக்கும் தடை சொல்ல மாட்டாளே? அப்புறம் என்னத்துக்கு இப்படி பிடிவாதம் பிடிக்கிறாராம்? சரி... அவரோட இஷ்டம்? இதுக்க மேல நாம்ப வேற என்ன செய்ய முடியும்?”

திலகம் புலம்பியபடி அடுக்களையை நோக்கி நகரப் போனாள்.

“திலகம்! சிதரா பவுர்ணமி நெருங்கிட்டிருக்கு. ஒவ்வொரு சித்ரா பவுர்ணமி அன்னிக்கும் நாம்ப மூணுநாள் திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமத்துல தங்குவோம் இல்லையா? இந்த வாட்டி அம்புஜம் நம்ம கூட வரேன்னு சொல்லியிருக்கா... அவ மட்டுமில்ல... மூத்த மாப்பிள்ளையும், குட்டிப் பாப்பாவோட நம்ம ரஞ்சனியும் வர்றாளாம்... அதனால கார் வசதிப்படாது. மினி வேனுக்கு சொல்லி வச்சடலாம்னு இருக்கேன். அப்புறமா ஞாபகப்படுத்து! டிராவல் ஏஜன்ஸிக்கு ஃபோன் பண்ணணும்”

“சரிங்க... ஏம்மா ஜனனி! இந்த வாட்டியாவது நீ எங்க கூட வாயேன். குடும்பத்தோட போயிட்டு வந்த திருப்தி... எங்களுக்கு கிடைக்குமே?”

“இல்லம்மா... எனக்கும் சேர்த்து நீதான் மனமுருக வேண்டிக்கிட்டு வந்துடுவியே... அது போதாதா? நான் இங்கே வழக்கம் போல பத்திரமா இருந்துப்பேன். எனக்கு அருமையா சமைக்க கத்துக் கொடுத்திருக்கே...”

மின்னல் வேகத்துலே சமையலை முடிச்சுட்டு... சாப்பிட்டு ஆபீஸ் கிளம்பிடுவேன். வீட்டுக்கு வந்தா பத்து நிமிஷம் டி.வி. பார்த்துட்டு கம்ப்யூட்டர் முன்னாடி உட்கார்ந்தா... நேரம் போறதே தெரியாது. மூணு நாள் மாயமா பறந்துடும். என்னைப் பத்தின கவலையை விட்டுட்டு... நிம்மதியா சாமி கும்பிட்டுட்டு வாங்க...”

அம்மாவின் கன்னத்தை வருடி விட்டு... ஜனனி அவசரமாய் தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

திருவண்ணாமலைக்கு தாங்கள் கிளம்பிச் சென்றதும்... ஜனனி ஆபத்தை நோக்கிப் பயணப்படப் போகின்றாள் என்பதை.. ராமதுரை திலகம் தம்பதியினர் கனவிலும் கருதவில்லை என்பது நிஜம்!

ஸ் கூட்டியை நிறுத்திவிட்டு, அலுவலகத்திற்குள் நிதானமாக நுழைந்தாள் ஜனனி. வழக்கம் போல் கால் மணி நேரத்திற்கு முன்னதாகவே வந்து விட்டிருந்தாள்.

வரவேற்பறையில் அமர்ந்து ஆங்கில மற்றும் தமிழ் நாளேடுகளை ஒரு புரட்டு புரட்டி விட்டுத்தான்.. தனது கேபினுக்குள் அவள் நுழைவது வழக்கம்.

இன்று என்னவோ... செய்தித்தாள்களில் அவள் பார்வையை ஓட்டினாளே தவிர... அவளது மனம் எதிலும் ஓட்ட மறுத்து முரண்டியது.

சட்டென்று எழுந்து தனது கேபினுக்குள் சென்று, சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

“அவ வளர்ந்து ஆளாயி... கல்யாண வயசை எட்டிப் பிடிக்கும்போது அவளுக்கு பெரிய கண்டம் இருக்கு...” என்ற வார்த்தைகள் திரும்பத் திரும்ப... அவளது செவிகளில் எதிரொலித்த வண்ணம் இருந்தன.

ஏ.ஸி. அறையிலும் அவளுக்கு குப்பென்று வியர்த்துப் போனது.

ஹேண்ட் பாக்கிலிருந்த வாட்டர் பாட்டிலை எடுத்து, தொண்டைக்குள் தண்ணீரைச் சரித்த தருணத்தில்... அவளது செல்ஃபோன் அவசரக் குரலில் அலறியது.

செல்லில் தெரிந்த நம்பரை கவனித்தாள்.

செல்ஃபோன் திரையில் ஜெகனின் பெயர் மின்னி மின்னி சிரித்தது.

அவள் பிறப்பதற்கு முன்பே... திருவண்ணாமலையில் கிரிவலப் பாதையிலிருந்த சித்தர் கூறிய அருள்வாக்கைப் பற்றியும்... அதை நினைத்து அம்மாவும் அப்பாவும் கவலையில் பயந்து சாவதைப் பற்றியும்... ஜெகனிடம் சொல்லலாமா? வேண்டாமா? என்று ஜனனியின் மனதில் பட்டிமன்றப் போராட்டம் நடந்தது.

யோசனையுடன் செல்ஃபோனை உயிர்ப்பித்தாள்.

“ஹலோ... குட்மார்னிங் அத்தான்”

“மார்னிங் ஜனனி! உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணுமே?”

“தாராளமா பேசுங்க... ஆபீஸ் டைம் ஆரம்பிக்கிறதுக்கு இன்னும் பத்து நிமிஷம் இருக்கு. வீட்டுல அத்தை, பெரிய அத்தான், ரஞ்சனி, குட்டிப் பாப்பா எல்லாரும் சவுக்கியந்தானே?”

“என்னைத் தவிர.. ஒருத்தரையும் விட்டு வைக்காம குசலம் விசாரிக்கிறியே? என்ன ஓர வஞ்சனை உனக்கு? என்னைப் பத்தி விசாரிக்கணும்னு தோணலையா?”

“சாரி... சாரி! அத்தான்.... உங்க சவுக்கியத்துக்கு ஒரு குறையும் இருக்காதுங்கிற நம்பிக்கை! அதனால தான் விசாரிக்கலை. போதுமா? நீங்க மட்டும் என்னவாம்? என்னைப் பத்தி அக்கறையா ஒரு வார்த்தை கேட்டீங்களா? நல்லாயிருக்கியா?ன்னு கேட்டா... குறைஞ்சா போயிடுவீங்க...”

“சளைக்காம வாதாடறதிலே... நீ கெட்டிக்காரியாச்சே? நான்

த ம து

95வது வயதில் காலமான ஓவியர் எம்.எப்.ஹுசேன் மகராஷ்டிர மாநிலத்தில் பந்தார்பூரில் பிறந்தார். மக்பூல் ஃபிதா ஹுசேன் என்பது இவர் முழுப் பெயர். இவர் சிறு வயதிலிருந்தே ஒரு திரைப்படத் தயாரிப்பாளர் ஆக வேண்டும் என கனவு கண்டார். மும்பை திரை உலகில் பில்போர்டு ஓவியராக வாழ்க்கையை துவங்கிய இவர் பத்மவிபூஷன் பட்டம் பெற்றவர்.

- க.ரவீந்திரன்

ஏன் விசாரிக்கலை தெரியுமா? 'நீ இங்கு சுகமே... நான் அங்கு சுகமா?'ன்னு பாட்டுமா? என் மனசுல சதா நீ இருக்கே... சொகுசா சுகமா இருக்கே... அதனால தான் உன்னைப்பத்தி விசாரிக்கணும்னு

தோணலை. நான் எப்பவும் உன் நெனப்பாதானிருக்கேன். நீயும் அப்படித்தான் இருக்கே'ன்னு நெனைக்கிறேன்..."

“அப்படியா?” இழுத்தாள் ஜனனி.

“என்ன அப்படியா? அப்படித்தான்னு நான் நெனைக்கிறேன்...” அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினான் ஜெகன்.

“அப்படித்தான்னா... சரி தான்!”

இதைக் கேட்டதும் ஜெகனின் மனதில் ஜிலு ஜிலுவென்று ஐஸ்க்ரீம் மழை வழிந்தோடியது போலிருக்கிறது.

“இப்படி பூடகமா பதில் சொல்லியே தப்பிச்சுடுவியே? வெளிப்படையா ஐ லவ் யூ அத்தான்'னு சொன்னா... நீ என்ன குறைஞ்சா போயிடுவே ஜனனி?”

“காலேஜ் ஸ்டூடண்ட்ஸுக்கு கிளாஸ் எடுக்கிற இளம் விரிவுரையாளர் நீங்க! ஞாபகம் இருக்கட்டும். முக்கியமான விஷயத்தைப் பத்தி பேசணும்னு சொன்னீங்க... நேரமாயிட்டிருக்கு”

“ஹும்! சீக்கிரமா சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிட்டு ஃபோனை வச்சுடுங்க அத்தான்னு.... மறைமுகமா சொல்றியா? சரிதான்... விஷயத்துக்கு வர்றேன். வீட்டுல அம்மா வர வர ரொம்ப நச்சரிக்கத் தொடங்கிட்டாங்க...”

“கேள்விப்பட்டேன் அத்தான்! ஆராய்ச்சி முடியறவரைக்கும் கல்யாணப் பேச்சை எடுக்க வேணாமின்னு... நீங்க சொன்னீங்களாம்...”

“ஆமா... அந்தக் காலத்துல கட்டப்பட்ட அரண்மனைகள் கோவில்கள் சிற்பங்கள், மாட மாளிகைகளை ஆராய்ச்சி பண்ணிட்டுருக்கேன். கட்டிடக் கலை அந்தக் காலத்துல எவ்ளோ நுணுக்கமா வேலைப்பாடுகளோட வியக்கத் தக்க வகையில் அமைஞ்சிருக்குங்கிறதை விரிவா ஸ்டடி பண்ணிட்டுருக்கேன்...”

“அந்த ஆராய்ச்சியில நீங்க வெற்றியடைணும்னு மனப்பூர்வமா வாழ்த்தறேன். சாரி! வாழ்த்தற அளவுக்கு எனக்கு வயசாயிடலை. அதனால பகவான் கிட்டே வேண்டிக்கிறேன்...”

“தேங்க யூ ஜனனி! உன்னை எனக்கு ரொம்பவும் பிடிச்சிருக்கு. ஏன் தெரியுமா? பட்டு கத்தரித்தாற் போல நாகூக்கா நீ பேசறே... சொந்த அத்தான்! அதுவும் வருங்காலக் கணவனா இருந்தாலும் தினமும் ஃபோன்லே பேசறதை நீ அனுமதிக்கிறதில்ல... கடமையே கண்ணாயிருக்கே... கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி எதையாச்சும் சாதிச்ச காட்டாணும்கிற உத்வேகத்தை.. மறைமுகமா எனக்கு ஏற்படுத்தினதே நீதான்! நீ கிடைக்க நான் கொடுத்து வச்சிருக்கணும் ஜனனி”

“இது தான் முக்கியமான விஷயமா அத்தான்?”

“இல்ல. நான் சொல்ல வந்தது வேற...! சித்ரா பவுர்ணமி நெருங்கிட்டு வருதுல்ல? உங்கவீட்டுலேர்ந்தும் எங்கவீட்டுலேர்ந்தும் திருவண்ணாமலை கிரி வலத்துக்குப் போறாங்கல்ல?”

“ஆமா... முணு நாள் தங்கப் போறாங்க...”

“நான் அந்த சமயத்துல ‘செவல்பட்டி’ கிராமத்துக்குப் போலாமின்னு இருக்கேன். அங்கே ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தைய பழமையான குடவரை கோவில் இருக்காம். உள்ளே ஏராளமான சிலைகள்

செதுக்கப்பட்டிருக்காம். அந்த இடத்துக்கு போய் ஆராய்ச்சி பண்ணிட்டு வரலாம்னு நான் முடிவு பண்ணியிருக்கேன்”

“ஓ... அந்த செவல்பட்டி கிராமம்... இங்கிருந்து ரொம்ப தூரமோ?”

“ஆமாம் ஜனனி! சிவகாசியில் இருந்து சங்கரன் கோவில் செல்லும் பாதையில் ‘செவல்பட்டி’ கிராமம் இருக்கு. அங்கிருந்து ஒரு கி.மீ.தூரம் போனா... குடவரை பாம்பாலம்மன் கோவில் வருமாம்... அங்கே 300 அடி உயர மலை இருக்காம். இந்த மலையின் நடுவே பாறையைக் குடைஞ்சு... இந்தக் குடவரை கோவிலை அழகா உருவாக்கியிருக்காங்களாம்... ஜனனி! நான் செவல்பட்டிக்கு போகப்போற விஷயத்தை... எங்க வீட்டுல யார் கிட்டேயும் சொல்லலை. நீயும் தெரிஞ்சதா காட்டிக்க வேணாம். உன்கிட்டே மட்டும் ஏன் சொல்றேன்னா... அது ஆபத்து நிறைஞ்ச இடமாம்... ஒருவேளை நான் திரும்பவும் வராமலே போயிட்டா...? நீ அதுக்கு அப்புறமா இந்தத் தகவலை எங்க வீட்டுக்கு சொல்வேயில்ல...? என் மேல ஆணை! நீ இந்த விஷயத்தை இப்போதைக்கு யார்கிட்டேயும் மூச்சு விட வேணாம். விஷயம் தெரிஞ்சா... எங்கம்மா அழுது அழிச்சாட்டியம் பண்ணி எனக்கு முட்டுக்கட்டை போட்டு... என்னைப் போக விடாம தடுத்துடுவாங்க...”

‘குடவரை கோவிலில் ஆபத்து காத்திருக்கிறதா? ஜெகன் ஆபத்தை நோக்கிச் செல்கிறாரா? ஒருவேளை... இவர் திரும்பி வராமலே போய் விட்டால்...?’

ஜனனிக்கு திக்கென்றிருந்தது. பயத்தில் குடல் முடிச்சுப் போட்டுக் கொண்டது.

“உங்க ஆராய்ச்சிக்கு தோதான இடம்... அக்கம் பக்கத்து ஊர்கள்லே கிடைக்கலையா அத்தான்? எதுக்காக அவ்ளோ தூரத்துல இருக்கிற இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தீங்க? அதுவும் ஆபத்தான இடம்னு வேற சொல்றீங்க? எதுக்காக இவ்ளோ ரிஸ்க் எடுக்கிறீங்க?”

ஜனனியின் குரலில் பதற்றம் தொனித்ததைக் கண்டு மெல்ல நகைத்தான் ஜெகன்.

“அதுக்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கு ஜனனி! எங்கப்பா பல வருடங்களுக்கு முன்னாடியே பிழைப்பு தேடி சென்னை வந்து வியாபாரத்தை ஆரம்பிச்சு அப்படியே செட்டிலாகிட்டாரு. இது உனக்கே தெரியுமே? அவரு கூடவே எங்க பாட்டியும் வந்து சென்னையிலேயே இருந்துட்டாங்க...”

“ஆமா... அதுவும் தெரியுமே? பாட்டி ஏழு வருடங்களுக்கு முன் இறந்துட்டாங்க... மாமா மூணு வருஷத்துக்கு முன்னாடி மாரடைப்பால் காலமாயிட்டாரு. செவல்பட்டி கிராமத்தை நீங்க எதுக்காக செலக்ட் செய்தீங்க...? அதைச் சொல்லுங்க முதல்லே” படபடத்தாள் ஜனனி.

“எங்க பாட்டியோட பிறந்த ஊரே அதுதான்! எங்கப்பாவுக்கு அங்க நிறைய பால்ய சிநேகிதர்கள் உண்டு. எனக்கு நினைவு தெரிஞ்ச நாளே இருந்து... இவரு பாட்டி கூட அங்க போனதும் உண்டு. இவரைத் தேடி நண்பர்கள் வந்துட்டுப் போனதும் உண்டு...”

1930 - இல்

டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி தேவதாசி முறையை ஒழிப்பதற்கான தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார். 1947-இல் தேவதாசி முறை குற்றம் என சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. எனினும் விழுப்புரம் மாவட்டத்தில் சில கிராமங்களில் தேவதாசி முறை நிலவுகிறது. மாரியம்மனுக்கு தனது 13வது வயதில் மண முடித்து வைக்கப்பட்டார் பழனியம்மாள். இப்போது இவருக்கு வயது 38. இவரது கணவன் ராஜன் 14 ஆண்டுகள் இவருடன் வாழ்ந்து பிரிந்துவிட்டார். மாரியம்மனை திருமணம் செய்து கொள்வதால் திருமணத்திற்குப் பின்பு 'M' என இனிஷியல் போட்டுக் கொள்கின்றனர்.

- க.ரவீந்திரன்

“ஓ... அந்த குடவரை பாம்பாலம்மன் கோவில்... உங்களுக்கு குல தெய்வமா?”

“அவசரப்படறியே ஜனனி! பாட்டியோட பிறந்த ஊர்தான் அது. எங்க குலதெய்வம் சென்னைக்குப் பக்கத்துல படப்பையில் இருக்கிற சிவன் கோவில்னு... உனக்கு தெரியாதா?”

“அட... ஆமா! பதட்டத்துல மறந்து போச்சு. மேற்கொண்டு சொல்லுங்க அத்தான்”

“எங்கப்பாவுக்கு ‘சண்முகம்’னு நெருங்கின சிநேகிதர் இருக்காரு. அப்பா இறந்து மூணு வருஷத்துக்கு மேலாகப் போகுது. இன்னமும் அவரை மறக்காம... அடிக்கடி அவரு ஃபோன் பண்ணி நம்ம குடும்பத்தைப் பத்தி விசாரிப்பாரு. பெத்த புள்ளை மாதிரி என் மேல பாசமா இருக்கிறாரு. மனசுல ஏதாவது கஷ்டம் வந்துச்சுன்னா... உடனே எனக்குத்தான் ஃபோன் பண்ணுவாரு. அவரு சமீபத்துல ஃபோன் பண்ணி ஒரு விஷயத்தை சொன்னாரு. அதைக் கேள்விப்பட்டதும் எனக்கு இங்கே இருப்பே கொள்ளலை. எப்படா செவல்பட்டிக்கு போவோம்னு இருக்கு”

“அப்படி அவரு என்னதான் சொன்னாரு?”

“அந்தப் பகுதியில ஜடாமுடியோட ஒரு சித்தர் இருந்தாராம். அவரு

கூடாதுது

இரும்பு கலந்த எவர்சில்வர் விளக்குகளை பூஜை அறையில் சுவாமிக்குப் பயன்படுத்தக்கூடாது.

- முக்கிமலை நஞ்சன்

வினோதப் பயிற்சி

சார்லஸ் டல்லின். இவர் ஒரு நாடக நடிகர். தான் மிகச் சிறந்த நடிகராக எவ்வாறு உருவானேன் என்பதை இந்தப் பிரெஞ்சு நாடக நடிகர் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கூறுகிறார். இரை விழுங்கிய சிங்கக் கூண்டுக்குள் நாடக வசனத்தைக் கையில் கொடுத்து உள்ளே தள்ளி விடுவார்களாம். சிங்கத்திற்குப் பசி எடுப்பதற்குள் அவர் நாடக வசனத்தை மனப்பாடம் செய்திட வேண்டும். செய்யத் தவறினால் பசி வந்ததும் ஆளை விழுங்கி விடும் என்ற அச்சம் மனனம் செய்ய வைத்திடுமாம்.

- முக்கிமலை நஞ்சன்

சொன்னது அப்படியே பலிச்சிருக்காம். அங்க இருக்கிறவங்க அவரை தெய்வமாவே நெனச்சு பயபக்தியோட கும்பிட்டு வந்தாங்களாம். பத்து வருஷத்துக்கு முன்னாடி அந்த சித்தர் ஜீவ சமாதி அடைஞ் சுட்டாராம்.

அந்த மலை உச்சியில தான் அவரோட சமாதி இருக்காம். இன்றளவும் பய பக்தியோட அவரை வேண்டிக்கிட்டு பூத்தாவி அந்த இடத்துல விளக்கு ஏத்திட்டு சில பேர் இறங்கி வர்றதும் உண்டாம்... சண்முகம் ஐயா, அந்த ஊருலே ஒரு ஜமீன்தாரர் வீட்டுலே கணக்குப் பிள்ளையா இருக்காரு. ஜமீன்தாரருக்கு அந்த சித்தர் மேல அலாதி பக்தியாம்... மாசத்துல பவுர்ணமி அன்னிக்கு மலையில இருக்கிற சமாதிக்கு பூப்போட்டு கும்பிடுவாராம். கூடவே நம்ம சண்முகம் ஐயாவை அழைச்சுட்டுப் போவாராம்... சமீபத்துல ஜமீன் பங்களாவுல ஏதேதோ அமானுஷ்யமான நிகழ்ச்சிகள் நடக்குதாம்”

‘சித்தர்... அருள் வாக்கு’ என்றதுமே... ஜனனிக்கு கிரிவலப் பாதையிலிருந்த சித்தர் ‘பெரிய கண்டம்’ வரப் போவதைப் பற்றி கூறியது... சட்டென்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அவளது மேனி ஒரு கணம் சிலிர்த்துப் போனது. “அ... அமானுஷ்யமா? அப்படி என்ன நடந்துச்சாம்?”

திக்கித் திணறியபடி கேட்டாள் ஜனனி.

“ராத்திரியிலே ஜமீன் பங்களாவுல யாரோ நடமாடற மாதிரி இருக்காம். அதுவும் தவிர அந்த குகையிலேயும் நடமாட்டம் இருக்கிற மாதிரி தெரியுதாம். இது எல்லாத்தையும் விட அந்த குடவரை கோவிலுக்கு முன்னாடி... சமீபத்துல யாரோ ஒருத்தருடைய பிணம் கிடந்துச்சாம்... உடம்பெல்லாம் நீலம் பாய்ஞ்சு கிடந்துச்சாம்... பிணத்து மேல ஒரு ஏடு இருந்துச்சாம்... அதுல “இது... தொடரும்! இப்படிக்கு சித்தன்”னு எழுதப்பட்டிருந்ததாம்... அதைப் படிச்சவங்க சித்தர்தான் சூட்சும ரூபத்துல வந்து கொன்னுட்டாருன்னு பேசிக்கிறாங்களாம்...”

“என்னது? சித்தர் போய் கொலை செய்வாரா? இது என்ன சுத்த அபத்தமா இருக்கே? சேச்சே...” கோபத்தில் ஊசிப் பட்டாசாய் பொரிந்தாள் ஜனனி.

“சண்முகம் ஐயாவுக்கும் இதே கோபம்தான்! ஆனா ஊர்லே ஜனங்க சில பேரு.... ‘ஏட்டுலே ‘சித்தன்’னு எழுதியிருக்கே...? அதனால கொலைக்கு சித்தர்தான் காரணமா இருந்திருக்கணும்னு... பேசறாங்களாம்... அதை அவரால தாங்க முடியலை. ஜமீன் மாளிகையிலேயும் குடவரை கோவிலுக்குள்ளேயும் சமீப காலமா தெரியற நடமாட்டத்துக்கும், இந்தக் கொலைக்கும் கண்டிப்பா ஏதோ சம்பந்தம் இருக்கும்னு. சண்முகம் ஐயா நம்பறாரு... ஜீவ சமாதி அடைஞ்ச சித்தர் சாந்தமே உருவானவராம்... அவருக்கு கோபம் வந்து... யாரும் பார்த்ததில்லையாம். அப்பேர்ப்பட்டவரு போயி... சூட்சும ரூபத்துல வந்து கொலை செய்வாரா?ன்னு வேதனையா கேட்கிறாரு... கொலை செஞ்ச அந்தப் பழியை ஜீவ சமாதி அடைஞ்ச சித்தர் மேல... ஏன் போடணும்? ஜமீன் மாளிகையிலேயும், குடவரை பாம்பாலம்மன் கோவிலுக்கு உள்ளேயும் யாரு நடமாடறாங்க? என்ன காரணத்துக்காக இப்படி பீதியைக் கிளப்பி விட்டாங்க? அந்த கொலை நடந்ததுக்கு அப்புறம்... ஜனங்க மலை உச்சிக்கும் மலை அடிவாரத்துல இருக்கிற குடவரை கோவிலுக்கும் போறதுக்கே பயப்படறாங்களாம். பவுர்ணமி வெள்ளி செவ்வாய்னு விசேஷ நாட்கள்லேதான்... ஜனங்க அங்க போவாங்க போல... இப்போ... கொலை நடந்ததுக்கு அப்புறமா... ஜன நடமாட்டமே இல்லையாம். காரணம் என்னன்னா... அந்த ஏட்டுலே ‘இது... தொடரும்’னு எழுதப்பட்டிருந்தது இல்லையா? இந்த விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்ட உடனே... “ஐயா! நான் செவல்பட்டிக்கு கூடிய விரைவில் வந்து சேர்றேன்’னு சொல்லிட்டேன் ஜனனி!”

என்ன சொல்வது? என்று தெரியாமல் மவுனம் காத்தாள் ஜனனி.

“உண்மையான காரணம் என்னன்னு கண்டுபிடிக்கணும். அது என் கடமைன்னு... உள் மனசுக்கு பட்டுச்சு ஜனனி! என் சின்ன வயசுலே எங்கப்பா அந்த ஊருக்குப் போகும்போதெல்லாம்... அந்த சித்தரை தரிசிக்காம வரமாட்டாரு. அந்த சித்தர் ஒரு தெய்வீகப் புருஷர்’னு எங்கப்பா பெருமையா சொல்றதை நான் கேட்டிருக்கேன். ப்ச்!... அவரை நேரிலே தரிசிக்கத்தான் குடுத்து வைக்கலை... அட்லீஸ்ட் அவர் ஜீவ சமாதி அடைஞ்ச இடத்தைப் பார்த்து வணங்கிட்டு வரணும்னு ஆசை! சரி... நான் ரொம்ப நேரமா பேசிட்டிருக்கேன். உனக்கு ஆபீஸ் டைம் ஆரம்பமாயிடுச்சு. வச்சுடறேன். பை ஜனனி”

அவளது பதிலுக்கு காத்திராமல் செல்ஃபோனை அணைத்து விட்டான் ஜெகன்.

இனம் புரியாத திகிலில் உறைந்து போய் அமர்ந்திருந்தாள் ஜனனி.

5

அடுத்து வந்த மூன்று நாட்களும் நத்தையாக நகர்ந்தன. இரு தலைக்கொள்ளி எறும்பு போல் - தவித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஜனனி.

இரவில் சுத்தமாய் தூக்கத்தைத் தொலைத்து விட்டு விட்டத்தைப் பார்த்து வெறித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜெகன் செவல் பட்டிக்குச் செல்வதை தடுக்கவும் முடியாது. தடுக்கவும் கூடாது. தடுத்தாலும் கேட்கும் மனநிலையில் அவன் இல்லை.

வீட்டிற்குத் தெரியாமல், அவன் அங்கு செல்லப் போகும் விஷயத்தை வெளியில் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு... அவளது மனசாட்சி இடம் கொடுக்கவில்லை.

‘ஆபத்தை நோக்கி ஜெகன் செல்கிறார். இதைப் பற்றி யாரிடமும் மூச்சு விடக்கூடாது என்று அத்தான் எனக்கு ஆணையிட்டுள்ளார். நான் அதை மீறவும் முடியாது. அத்தானுக்கு ஏதாவது பெரிய விபரீதம் நேர்ந்துவிட்டால்...? ‘உண்மையை மறைத்து... என் தலையில் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டாயே ஜனனி?’ என்று அம்புஜம் அதை என்னை ஏசுவாரே? யார் ஏசினால் எனக்கு என்ன? அத்தானுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிட்டால்... அதை என்னால் தாங்க முடியுமா? ஊகம்... மறுகணமே நான் உயிரை விட்டு விடுவேனே? என்ன செய்யப் போகிறேன் நான்? கடவுளே... எனக்கு நீதான் ஒரு வழி சொல்ல வேண்டும். இந்த இக்கட்டிலிருந்து எப்படி மீளப் போகிறேன்? பெரிய பிராணாவஸ்தையாக இருக்கிறதே?’

தலையணை நனையும் வண்ணம் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருந்த ஜனனி... விடியும் தறுவாயில் அவளையும் அறியாமல் மெல்ல உறங்கி விட்டிருந்தாள்.

சுற்றிலும் இருட்டு...! ஏதோ பீடம் போன்ற அமைப்பில் யாரோ

ஒருவர் பத்மாசனமிட்டு அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து விட்டு.... ஜனனி நெருங்கிச் சென்று உற்று நோக்குகிறாள்.

ஜடாமுடியுடன் விழிகளை மூடியபடி சித்தர்! அவரது நெற்றியில் விபூதிப் பட்டை... உடம்பிலும் மார்பிலும் வெள்ளை வெளேரென்று விபூதியைப் பூசியிருந்தார்.

திடீரென்று மூடிய விழிகளை அவர் திறக்கிறார்... அகன்ற சிவந்த விழிகளை அவர் திறக்கிறார்... சிலீரென்று மேனி புல்லரிக்கிறது. விழிகளால் சைகை காட்டி அருகில் வரும்படி சமிக்ஞை செய்கிறார் சித்தர்.

மந்திர சக்திக்கு கட்டுண்டது போல்... பவ்யமாய் அவரருகே சென்று குனிகின்றாள் ஜனனி.

அவளது நெற்றியில் விபூதியைப் பூசிவிட.. உச்சந் தலையைத் தொட்டு ஆசீர்வதிக்கிறார்.

விழிகளை மூடி வணங்கி நிமிர்ந்த ஜனனி... மீண்டும் கண் திறந்தபோது... அந்த சித்தர் மாயமாய் மறைந்து விட்டிருந்தார்.

அவர் அமர்ந்திருந்த பீடத்தை உற்று நோக்கிய போது.. அது பீடமல்ல! அது ஒரு சமாதி என்பதை உணர்ந்து திகைக்கிறாள் ஜனனி.

மீண்டும் மேனி சிலிர்க்கின்றது...

‘சமாதியா? இங்குதான் சித்தர் ஜீவ சமாதி அடைந்தாரா?’ அவளையும் அறியாமல் முணுமுணுக்கிறாள்.

தூக்கம் சட்டென்று கலைய வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தாள் ஜனனி.

விடி விளக்கின் மெல்லிய ஒளியில் சுவர்க் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். அதிகாலை நான்கு மணி!

கனவு போலவே தோன்றவில்லை.. அவ்வளவு தத்ரூபமாக ஜடாமுடி சித்தர் காட்சியளித்து விட்டிருந்தார்.

‘கனவில் சித்தர் காட்சியளித்து நெற்றியில் விபூதி பூசி ஆசி வழங்கியிருக்கிறாரே? இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

கவலைப்பட்டு அழுது கடைசியில் பகவானின் மீது பாரத்தைப் போட்டு... என்னையும் அறியாமல் உறங்கி விட்டிருக்கிறேன். என் பிராத்தனை சித்தரின் செவிகளுக்கு எட்டி விட்டதோ? அதனால்தான் தரிசனம் தந்துவிட்டாரோ? எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாதே நானிருக்கிறேன் உனக்கு’ என்று சொல்லாமல் சொல்கிறாரோ? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். நினைத்துப் பார்க்கையில்... நிஜமாகவே புல்லரிக்கிறதே? சித்தரின் ஆசி எனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்து வாய்த்திருக்கிறதோ? நான் பிறப்பதற்கு முன்பே திருவண்ணாமலையிலிருந்த சித்தர் அருள் வாக்கு கூறியிருக்கிறார். ‘அந்த ஜடாமுடி சித்தரை நேரிலே பார்க்கத்தான் கொடுத்து வைக்கலை.. அட்லீஸ்ட்! அவர் ஜீவ சமாதி அடைஞ்ச இடத்தைப் பார்த்து வணங்கிட்டு வரணும்னு ஆசை என்று ஜெகன் கூறினாரே? அதே சித்தர் தனது ஜீவ சமாதியைக் காட்டி... எனக்கு தரிசனம் அளித்து விட்டாரே? நான் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்? அப்பாடா... மனதில் உள்ள பாரம் எல்லாம் சூரியனைக் கண்ட பனி போல் அல்லவா விலகிவிட்டது? இன்று காலை பத்து மணிக்குத்தானே... அனைவரும் வேனில் திருவண்ணாமலைக்கு கிளம்புகின்றனர்? கிளம்பிச் செல்லட்டும். நானும் ஆபீசுக்கு மூன்று நாட்கள் விடுமுறை போட்டு விட வேண்டியதுதான்’

மனதிற்குள் தீர்மானித்தபடியே... அவிழ்த்த கூந்தலைக் கோதி கொண்டையிட்டுக் கொண்டு, குளியலறையை நோக்கி விரைந்தாள் ஜனனி.

அவள் குளித்து முடித்துவிட்டு பூஜையறையில் விளக்கேற்றி தியானம் செய்துவிட்டு... முன்னறைக்கு வந்தபோது... ராமதுரையும் திலகமும் பிரயாணத்திற்கான ஆயத்தங்களை செய்து கொண்டிருந்தனர்.

“உங்கத்தை இப்பதாம்மா ஃபோன் பண்ணினா.. கொஞ்ச நேரத்துல அவங்க கிளம்பி இங்க வந்துடறாங்களாம். ஜெகன் மாப்பிள்ளையையும்கூட வரச்சொல்லி அம்புஜம் கெஞ்சினாளாம். ஆராய்ச்சி சம்பந்தமா நிறைய வேலை இருக்கிறதால வர முடியாதுன்னு சொல்லிட்டாராம். இன்னிக்குக் கூட காலேஜுக்கு லீவு போட்டுட்டு வீட்டுல உட்கார்ந்து ஏதோ பெரிய புத்தங்கள்லே இருந்து குறிப்பு

எடுக்கப் போறதா மாப்பிள்ளை சொன்னாராம். கடமையே குறிக்கோளா இருக்காரு. நீயும் அப்படித்தான் இருக்கே... நல்ல பொருத்தமான ஜோடிதான்!” பெருமிதமாய் சிரித்தார் ராமதுரை.

ஒரு புன்னகையை பதிலுக்கு தந்த ஜனனி... நீண்ட கூந்தலை தழைய வாரிப் பின்னலிட்டபடியே... யோசனையில் மூழ்கினாள்.

‘அத்தான் லீவு போட்டுவிட்டு வீட்டிலிருக்கிறார். மற்றவர்கள் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றதும் இவர் செவல்பட்டிக்கு கிளம்பப் போகிறார். அதற்குள் நானும் ஆபீசுக்கு லீவு சொல்லி விட்டு அத்தானைப் பார்த்து பேச வேண்டும்.’ அவருடனே நானும் செவல்பட்டிக்குச் செல்ல வேண்டியதுதான்’

ஜெகனைத் தேடிச் செல்ல.. அவள் முடிவெடுத்து விட்டாள். விதி சிரித்தது! இருவருக்கும் ஒரு முடிவு கட்ட ஆர்வமாய் காத்திருந்தது.

அலுவலகத்திற்குச் சென்று தயாராய் எழுதி வைத்திருந்த விடுமுறை கடிதத்தை பியூனிடம் கொடுத்து விட்டு... ஜெகனின் வீட்டை நோக்கி ஸ்கூட்டியில் மிதமான வேகத்தில் பயணித்தாள்.

ஜனனி அந்த வீட்டை அடைந்தபோது... கதவு பூட்டப்பட்டிருந்தது. அவளுக்குள் ஏமாற்றம் முற்றுகையிட்டது.

‘அதற்குள்ளாகவா அத்தான் கிளம்பிச் சென்று விட்டார்? நான் வருவதை முன்கூட்டியே செல்ஃபோனில் தெரிவிக்காமல் போய்விட்டேனே? இப்போது என்ன செய்வது? என் முடிவில் எந்த மாற்றமும் இல்லை.. முன் வைத்த காலை பின் வைக்கப் போவதும் இல்லை.. அத்தானைத் தேடிக் கொண்டு ‘செவல் பட்டிக்கே’ சென்றுவிட வேண்டியதுதான்.. என்ன ஆனாலும் சரி.. நடப்பது நடக்கட்டும்... அதற்கு மேல் சிவனும் சித்தரும் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன் அவர்கள் மீது பாரத்தைப் போட்டு செல்ல வேண்டியதுதான்... அதைவிட்டு விட்டு இங்கேயே இருந்தால் ‘என்ன ஆயிற்றோ. ஏதாயிற்றோ? என்ற கவலையில் நிமிடத்திற்கு நிமிடம்

நடை சாத்தாத கோயில்

ஐம்முவில் உள்ள வைஷ்ணவி தேவி திருக்கோயிலே இந்நாள் வரை ‘நடை’ சாத்தாத கோயில். இக்கோயில் ஒரு குகைக்குள் உள்ளது. இங்கு சென்று தரிசிக்க மக்கள் தவழ்ந்தோ அல்லது ஊர்ந்தோ தான் செல்ல வேண்டுமாம்.

அதிசய மனிதன்

1581-ம் ஆண்டு ‘லண்டன் டவர்’ சிறைச்சாலையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார் தாமஸ் ஓவர் பரி என்பவர். அவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட உணவு என்ன தெரியுமா? நைட்ரிக் அமிலம், விஷச் செடிகள், அரைக்கப்பட்ட வைரம். ஒருவேளை இதில் ஏதாவது ஒன்றைச் சாப்பிட்டாலே எந்த மனிதனும் இறந்து விடுவான். ஆனால் இந்தக் கைதி, இதைச் சாப்பிட்டு 100 நாட்கள் வரை வாழ்ந்திருக்கிறான். இவனல்லவோ அதிசய மனிதன்!

- முக்கிமலை நஞ்சன்

செத்துப் பிழைக்க வேண்டியதுதான்....’

“ஹாய் ஜனனி! என்ன? என்னைத் தேடிக்கிட்டு வீட்டுக்கே வந்துட்டே? நீ தனியா கிளம்பி ஒருநாளும் வந்ததில்லையே? பக்கத்துல கடை வரைக்கும் போயிருந்தேன். திடீர்னு வந்து நின்னு சர்ப்பரைஸ் குடுக்கிறியே... வா! உள்ளே வா ஜனனி”

மலர்ந்த முகத்துடன் அவளை வரவேற்றுவிட்டு.. வீட்டின் கதவை அவசரமாய் திறந்து உள்ளே புகுந்தான் ஜெகன்.

“நான் வரதுக்கு கொஞ்சம் லேட்டாயிருந்தா... நீ அப்படியே திரும்பிப் போயிருப்பியே? ஒரு ஃபோன் பண்ணிட்டு வந்திருக்கலாமே ஜனனி? உட்காரு” உபசரித்துவிட்டு அவளுக்கு நேரெதிரே வந்து அமர்ந்தான்.

“இன்னிக்கு நீங்க லீவு போட்டுட்டு... வீட்டுல முக்கியமான ஹிண்ட்ஸ் எடுத்துட்டு இருக்கிறதா... கேள்விப்பட்டேன். அதான் அப்படியே கிளம்பி வந்துட்டேன். அதுவும் தவிர.. இது பத்தி ஃபோன்லே பேசினா... தோதுப்படாதுன்னு தோணுச்சு. நேர்லே பேசிக்கலாமேன்னு.. போன் பண்ணாம இருந்துட்டேன்... ஆபீசுக்குப் போய் முணு நாளைக்கு லீவு லெட்டர் கொடுத்துட்டு.. நேரா இங்க தான் வந்தேன்”

ஐனனியின் முகத்தை ஊன்றிப் பார்த்தான் ஜெகன். “என்ன விஷயம் ஐனனி? ஃபோன் பண்ணியிருந்தா.. நான் நீ கூப்பிடற இடத்துக்கே வந்திருப்பேனே? நீ எதுக்கு வீணா சிரமப்படணும்? சரி... நீ என்னத்துக்கு முணு நாள் லீவு போட்டே? கிரிவலத்தை முடிச்சுட்டு அவங்க வர்ற வரைக்கும்... வீட்டிலேயே உட்கார்ந்தா உனக்கு போரடிக்காதா? நீ சின்ஸியர் சிகாமணியாச்சே?”

“எனக்கு எப்படி போரடிக்கும்? நான் தான் உங்க கூட செவல்பட்டிக்கு வரப் போறேனே?”

“மை காட்! என்ன ஐனனி இது? பெரியவங்களுக்கு இது தெரிஞ் சதுன்னா.. அவ்வளவு தான்!”

“எப்படித் தெரியும்? நாம்ப சொல்லாம... அவங்களுக்கு இந்த விஷயம் தெரியறதுக்கு... வாய்ப்பே இல்லையே?”

“யோசிச்சுத் தான் பேசறியா? அவங்க முணு நாளைக்கு அப்புறம் வந்துடுவாங்கல்ல? அப்ப தெரிஞ்சுடுமே?”

“அவங்க வர்ற சமயத்துல.. நாமளும் சமர்த்தா வந்து சேர்ந்துடலாம். அப்போ பிரச்சினை வராதுல்ல?”

“முணு நாள் கழிச்சு கண்டிப்பா திரும்பி வந்துடுவோம்னு சொல்றியா? நமக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்துட்டா? திரும்ப முடியாமலே போயிட்டா... என்ன செய்யறது? என் ஆர்வத்துக்காக... எனக்காக.. நான் அங்கே போகணும்னு முடிவு செய்திருக்கேன். நீ எதுக்காக வீணா கூட வந்து சிக்கல்லே மாட்டிக்கிறே?”

“இல்ல.. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. நாம்ப பத்திரமா திரும்பி வந்துடுவோம். நம்புங்க அத்தான்.”

“சண்முகம் ஐயாவே மறுபடியும் எனக்கு ஃபோன் பண்ணி... நீ புறப்பட்டு வராதேப்பா... அமானுஷ்யமான நிகழ்வுகள் நடக்கிறதைப் பார்த்தா... உன் உயிருக்கு ஏதாச்சும் ஆபத்து வந்துடுமோன்னு பயமாயிருக்கு. அதனால் நீ வரவேணாம். ஆராய வந்த இடத்துல

ஆபத்துல மாட்டிக்குவே... அதனால நீ வரவே வேணாம்னு.. சண்முகம் ஐயா கண்டிப்பா சொல்லிட்டாரு... தெரியுமா? எதை வச்ச இவ்ளோ நம்பிக்கையா சொல்றே?”

“இன்னிக்கு அதிகாலையில கனவுலே... ஜடாமுடி சித்தரோட தரிசனம் கிடைச்சது. அது மட்டுமில்ல... ஆரம்பத்திலிருந்தே நம்ம குடும்பத்துக்கு சித்தரோட அனுக்கிரகம் இருந்துட்டு வருது... திருவண்ணாமலை கிரிவலப் பாதையில்...” என்று ஆரம்பித்து சகலத்தையும் விடாமல் அவனிடம் சொன்னாள் ஜனனி.

“நீ சொன்னதை வச்சப் பார்க்கும்போது... எனக்கும் அதே நம்பிக்கைதான் வருது... சரி! நீயும் வா! உனக்குத் தேவையான திங்க்ஸை எடுத்து வச்சுக்கணுமே?”

“வச்சுட்டேன். டிராவல் பேக்கை வீட்டுலே கட்டிலுக்கு அடியில ஒளிச்ச வச்சிருக்கேன். எப்படியும் உங்களை கன்வின்ஸ் பண்ணிடலாம்கிற நம்பிக்கை இருந்ததால.. எல்லாத்தையும் ரெடி பண்ணி வச்சுட்டேன். ஆமா.. நாம்ப எப்போ கிளம்பப் போறோம்?”

“நைட் கிளம்பலாம்னு இருந்தேன். நம்ம கார்லேயே போயிடலாம். நீயும் வர்றதால நைட் டிராவல் அவ்ளோ நல்லதில்லை... நீ உன் ஸ்கூட்டியில வீட்டுக்கு உடனடியா போ... தயாரா இரு! கார்லே நான் வந்துடறேன். சீக்கிரமா கிளம்பிட்டா... பத்தரை பதினொரு மணிக்கெல்லாம் போய் சேர்ந்துடலாம்... சண்முகம் ஐயாவுக்கு நாம்ப வரப் போற தகவலை சொல்லிடறேன். சொல்லிட்டா... நாம்ப நைட் தங்கறதுக்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை அவர் செய்துடுவாரு....”

ஜனனிக்குள் பெருத்த நிம்மதி ஜனித்தது.

“சீக்கிரமா வந்துடுங்க அத்தான்! நான் ரெடியா இருப்பேன்” ஹேண்ட் பேக்கை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு அவசரமாய் வெளியேறினாள்.

விதியும் நிழலாய் அவளைப் பின் தொடர்ந்தது.

சொன்னபடியே விரைவிலேயே வந்து விட்டிருந்தான் ஜெகன்.

காரில் முன் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தாள் ஜனனி. மிதமான வேகத்தில் ஓட்டிய ஜெகனை ஏறிட்டாள்.

“சண்முகம் ஐயா கிட்டே சொல்லிட்டங்களா அத்தான்?”

“ஓ... சொல்லிட்டேன்”

“சண்முகம் ஐயா வீட்டுல யார் யாரெல்லாம் இருக்காங்க?”

“எதுக்கு கேட்கிறே ஜனனி? நாம்ப அவரோட வீட்டுல தங்கப் போறதில்ல...”

“அப்பாடா... இப்பத்தான் நிம்மதியா இருக்கு. அவங்க கிராமத்திலேயே வாழ்ந்தவங்க இல்லையா? என்னதான்

வி ல ங் கு க ளை
அ ன் பாக நட த் து ம்
இ யக் க த்தின் சா ர் பாக
ஆ த ர வ ற் ற நாய் க ளை
வ ளர்க்கும்படி நடிகை திரிஷா
பிரச்சாரம் செய்கிறார். இதற்காக
பாம்பி என்ற பெயருடைய
நாயோடு நடிகை விளம்பரங்களில்
தோன்றியுள்ளார்.

- க.ரவீந்திரன்

சொந்த அத்தானா இருந்தாலும்.. கல்யாணம் ஆகறதுக்கு முன்னாடி... இந்தப் பொண்ணு அத்தான் கூட தனியா புறப்பட்டு வந்திருக்காளே?ன்னு நெனப்பாங்க. அதுக்குத் தான் தயங்கினேன். ஐயாவோட வீட்டுலே நாம்ப தங்கப் போறதில்லைன்னா... வேற எங்க தங்கப் போறோம்?”

“சண்முகம் ஐயா, ஜமீன்தாரருக்கு கணக்குப் பிள்ளை மட்டுமில்ல... அவரோட வலது கை மாதிரி கூடவே இருப்பாராம். நண்பர்கள் மாதிரி ரெண்டு பேரும் ஒளிவு மறைவு இல்லாம... மனசு விட்டுப் பேசிப்பாங்களாம். நான் வரப்போறதைப் பத்தி ஜமீன்தாரர் கிட்டே... சண்முகம் ஐயா சொன்னாராம். ‘காலேஜுலே லெக்சரர், அதுவும் நம்ம குடவரை கோவிலை ஆராய்ச்சி பண்ண வர்றாரு... அவரை நம்ம மாளிகையிலேயே தங்கிக்கச் சொல்லுங்க சண்முகம்’னு ஜமீன்தாரர் உத்தரவே போட்டுட்டாராம். அதனால நாம்ப இன்னிக்கு ஜமீன்தாரர் மாளிகையில் தான் தங்கப் போறோம்...”

“அப்படியா...?” அதற்கு மேல் பேசத் தோன்றாமல்... சிந்தனை வயப்பட்டவளை... திரும்பிப் பார்த்து முறுவலித்தான் ஜெகன்.

“என்ன ஜனனி? முகம் அப்படியே வாடிப்போச்சே? ஜமீன் மாளிகையில் தங்கறதுக்கும் உனக்கு தயக்கமா இருக்கா?”

“சேச்சே... அப்படியெல்லாம் இல்ல அத்தான்! இந்த மட்டுமாவது தங்கறதுக்கு இடம் கிடைக்குதே? இதுவும் இல்லேன்னா... நாம்ப நடுராத்திரி திண்டாடித்தானே போகணும்? எப்பவுமே கிடைக்கிறதை வச்ச திருப்தி பட்டுக்கணும். அதுவும் ஜமீன் மாளிகையிலே தங்கப் போறோம். நம்ம வரவை ஜமீன் தாரரே ஆவலோட எதிர்பார்த்துட்டிருக்காரே... யாருக்கு கிடைக்கும் இப்பேர்ப்பட்ட வாய்ப்பு?”

“உன் முகவாட்டத்துக்கு வேறொரு காரணம் இருக்கு. சொல்ல விருப்பமில்லாம... பேச்சை திசை திருப்பிட்டே.. சரிதான்! நான் என்ன நெனக்கிறேன் தெரியுமா? பழம் நழுவி பாலில் விழுந்த மாதிரி இருக்கு’ன்னு... எனக்குள்ளே ஒரு குஷி!”

“எனக்கு உள்ளூர ‘திக் திக்கு’னு அடிச்சுட்டே இருக்கு. உங்களுக்கு குஷியா இருக்குதாமா? அது எப்படி குஷி வரும்னு புரியலையே?”

“அவ்ளோ நம்பிக்கையா பேசி... பிடிவாதமா கூடவே கிளம்பி வந்தே...”

இப்போ திக் திக் குனு அடிச்சுக்குதா?...” மெல்ல நகைத்தான் ஜெகன்.

“நம்பிக்கை இருந்தாலும் கூடவே திகிலும் இருக்காதா பின்னே? கிண்டல் பண்ணாம... நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்க அத்தான்!”

“குஷிக்கான காரணத்தை கேட்கறியா? சொல்றேன். சண்முகம் ஐயா என்ன சொன்னாருங்கிறதை மறந்துட்டியா? சமீப காலமா ஜமீன் பங்களாவிலே அமானுஷ்யமான நிகழ்வுகள் நடக்குதுன்னு சொன்னாருல்ல? அது என்ன? ஏது?ன்னு ஆராயணும்னு எனக்கு ஆசை... அப்படி ஆராயணும்னா... ஜமீன்தாரரோட அனுமதி வேணும். அவர் கிட்டே அனுமதி வாங்கி ஜாமீன் மாளிகையில் தங்கி ஆராயணும். இல்லையா?

“ஆமா...”

“இப்போ என்னாச்சு பார்த்தியா? பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்த மாதிரி ஜமீன்தாரரே நம்மை அவரோட மாளிகையில் தங்கச் சொல்றாரு. இதைக் கேள்விப்பட்டதும் உள்ளூர குஷியா இருக்காதா ஜனனி?”

“வாஸ்தவம் தான்! புது இடத்துல சாதாரணமாவே தூக்கம் வராது. நாம தங்கப்போற ஜமீன் மாளிகையில் அமானுஷ்யம் நடக்கும்னு வேற சொல்றீங்க... தூக்கம் சத்தியமா வரப் போறதில்ல... நானொரு பைத்தியம் அத்தான்! நாம என்ன தூங்கறதுக்கா போறோம்? கண்டிப்பா இன்னிக்கு நைட்லே இருந்து ஆராய்ச்சியை ஆரம்பிச்சுடுவோம். அப்படித்தானே?”

“அப்படித்தான். அதுக்கு என்ன இப்போ?”

“இல்ல... நீங்களே அவ்ளோ தூரத்துக்கு காரை ஓட்டிக்கிட்டு வந்தா... ரொம்ப டயர்டா ஆயிடுவீங்க... எனக்கும் டிரைவிங் தெரியுமில்லையா? நான் கொஞ்ச நேரம் நிதானமா டிரைவ் பண்ணேன். நீங்க அந்த நேரத்துல ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டுக்கலாம் பாருங்க... ரிலாக்ஸாவும், புத்துணர்ச்சியாகவும் இருக்கும்.. அதனாலதான் சொல்றேன்”

“ஓகே.... ஜனனி! உன் வார்த்தையை என்னிக்கும் நான் மீற மாட்டேன். நீ நிதானமா கவனமா ஓட்டக்கூடியவள். தாராளமா டிரைவ் பண்ணு!”

நீ சொன்னாப்பல ரெண்டு பேரும் மாறி மாறி கொஞ்சம் குட்டித் தூக்கம் போட்டாத்தான் ராத்திரிக்கு கண் முழிக்க தோதா இருக்கும்... அதோ அங்க ஆளுக்கொரு இளநீர் சாப்பிட்டுட்டு பயணத்தைத் தொடருவோம்..” என்றபடி சாலையோர மரத்தடியில் இருந்த இளநீர் கடையின் முன் காரை நிறுத்தினான் ஜெகன்.

இரவு பதினொரு மணியை நெருங்குவதற்கு முன்பாகவே செவல்பட்டியை அடைந்துவிட்டிருந்தனர்.

ஒரு டிக்கடையின் முன்பாக காரை நிறுத்தினான் ஜெகன். மூடப்போறோம். இனி காலையிலதான்...” வாசலிலிருந்த பெஞ்சை தூக்கி உள்ளே வைத்தபடி குரல் கொடுத்தார் கடைக்காரர்.

“நாங்க டி சாப்பிட வரலைங்க... இங்க சண்முகம் ஐயாவைப் பார்க்க வந்தோம். ஜமீன் மாளிகைக்கு வரச்சொன்னாரு. ஜமீன் மாளிகை எங்கே இருக்குன்னு சொல்ல முடியுமா?”

காரில் அமர்ந்தபடியே தலையை மட்டும் வெளியில் நீட்டிக் கேட்டான் ஜெகன்.

விதிர் விதிர்த்துப் போய் சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தார் கடைக்காரர்.

“இ... இப்படியே நேரா போயி, சோத்துக் கை பக்கமா திரும்புங்க... திரும்பின உடனே பிரமாண்டமான ஜமீன் மாளிகை கண்ணுக்குத் தட்டுப்பட்டுடும். ஆமா... இன்னிக்கு ராத்திரி அங்கேயா தங்கப் போறீங்க?”

கிராமத்துக்காரருக்கு உரிய வம்புத்தனம் குரலில் தொனிக்க... கடைக்காரர் ஜெகனின் அருகில் அமர்ந்திருந்த ஜனனியை ஆர்வமாய் நோட்டமிட்டார்.

“உங்க தகவலுக்கு நன்றி ஐயா!” என்றபடி அடுத்தவங்க விஷயத்துல மூக்கை நுழைக்கிறதுக்கு ஆலாய் பறக்கிறதைப் பாரேன். வம்பு தும்பு பேசறதுக்கு மேட்டர் கிடைக்கலைன்னா...

தொடர்ச்சி 34-ம் பக்கம்

‘ஜமீன் மாளிகை என்றதுமே... கடைக்காரர் விதிர்த்துப் போய் திகிலுடன் பார்த்தாரே...? ஏன்? எதற்கு? எங்கள் இருவரையும் அவர் ஏன் பரிதாபமாய் நோட்டமிட வேண்டும்?’

கேள்விகளை சுமந்த வண்ணம் எண்ண அலைகள் அடுக்கடுக்காய் எழும்பி... ஜனனியின் இதயத்தைப் பலமாய் மோதின.

சண்முகம் அவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று ஜமீன்தார் தேவேந்திர பூபதியிடம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

“உங்களுக்காகத்தான் பூபதி ஐயா இவ்ளோ நேரமா காத்திருந்தாரு” சண்முகம் புன்னகைத்தார்.

“ரொம்ப சந்தோஷம் ஐயா! உங்க அறிமுகமும் அன்பும் எங்களுக்கு கிடைச்சது பெரிய விஷயம்” கைகளைக் கூப்பினான் ஜெகன்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க தம்பி! ஒரு லெச்சரர் நம்ம மாளிகையில தங்கி ஆராய்ச்சி பண்ணினா... அது எங்களுக்குத் தான் பெருமை... உங்களுக்கு என்ன தேவைப்பட்டாலும் கூச்சப்படாம கேளுங்க... உங்க ஆராய்ச்சி முடிஞ்ச நீங்க போற வரைக்கும் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாம பார்த்துக்கணும்னு.. நான் இங்க சொல்லி வச்சிருக்கேன்... அப்போ... நீங்க ஓய்வெடுங்க... மத்ததை காலையிலே பார்த்துக்கலாம்,”

“சரிங்க ஐயா... ரொம்ப நன்றி”

ஜமீன்தார் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றதும்... சண்முகம் இவர்களின் அருகே வந்தார்.

“உங்க ரெண்டு பேத்துக்கும் பக்கத்துப் பக்கத்துல ரெண்டு அறைகள்

சகல வசதிகளோட இருக்கு... இந்த ஹாலின் வலது கோடியில் பாருங்க... அந்த அறைகள் தான். குடிக்க தண்ணி, பிஸ்கட் பாக்கெட்டுகள், பழங்க எல்லாம் இருக்கு... ஆங்... தம்பி! நான் சொன்னது ஞாபகம் இருக்குல்ல? ஜடாமுடி சித்தரு மேல அவதூறு பரப்பினவங்களை எப்படியாச்சும் கண்டுபிடிக்கணும். சமீபகாலமா நான் ராத்திரி வீட்டுக்குப் போறதில்ல... பூபதி ஐயா தான் என்னை இங்கேயே துணைக்கு இருக்கும்படி சொல்லிட்டாரு. ஏதாவது அவசரம்னா... உங்க கட்டிலுக்கு பக்கவாட்டுல இருக்கிற சிவப்பு பட்டனை அழுத்துங்க... நான் உடனே ஓடியாந்துடுவேன். சரியா ஜெகன்? நீ தாழ்ப்பாள் போட்டு ஜாக்கிரதையா படுத்துக்கோ அம்மா! வரட்டுமா?"

நீளமாய் பேசிவிட்டு ஜமீன்தாரர் சென்ற திசைப் பக்கம் ஓட்டமும் நடையுமாய் விரைந்தார் சண்முகம்.

தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறைகளில் இருவரும் நுழைந்தனர். பேக்கை வைத்துவிட்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள் ஜனனி.

மிகப் பெரிய அறை! விஸ்தாரமான கட்டில்! டேபிள் சேர்... கட்டிலின் மீது அமர்ந்தாள்.

‘பக்கவாட்டு சுவரில் நடு மத்தியமாய் ஒரு கதவு இருக்கிறதே? யோசித்தபடியே எழுந்து கதவில் கை வைத்து தள்ளினாள்.

‘ஓ... ஜெகன் அத்தான் சீரியஸான முகபாவனையுடன் டைரியில் ஏதோ குறிப்பு எழுதிக் கொண்டிருக்கிறாரே? இது அந்த அறைக்கும் இந்த அறைக்கும் இடைப்பட்ட கதவு போலிருக்கிறது.

சப்தமிடாமல் மீண்டும் கதவை சாற்றிவிட்டு கட்டிலின் மீது அமர்ந்தாள்.

புது இடம்... தூக்கம் வர மறுத்துப் பிடிவாதம் பிடித்ததால், தான் கொண்டு வந்து புத்தகத்தை எடுத்து வைத்து வாசிக்கத் தொடங்கினாள்.

சரியாக நேரம் நள்ளிரவு ஒரு மணியைத் தொட்ட போது... ‘தொம் தொம்’ என்று அழுத்தமான காலடி ஓசை மாடியிலிருந்து வந்தது. அடுத்த சில கணங்களில் டமார் டமார் என்று சப்தம்... சிலீரென்று

ஏதோ கண்ணாடி உடையும் ஓசை வந்தது.

திடுக்கிட்டு அவளுக்கு குப்பென்று வியர்த்துப் போனது. பக்கத்து அறைக் கதவைத் திறக்கும் சப்தம் கேட்டது.

ஏதோ சப்தம் கேட்டதும் அத்தான் அதை நேரில் பார்த்து ஆராயக் கிளம்பி விட்டாரோ? திறக்கப்பட்டது, அவரது அறைக் கதவுதானா? எதற்கும் பக்கவாட்டிலிருக்கும் இடைக் கதவைத் திறந்து பார்த்துவிட வேண்டியது தான்

ஐனனி நினைத்தது சரிதான்! ஜெகன் அந்த அறையில் இல்லை.. சப்தம் வந்து இடத்தை நோக்கி அவர் சென்றிருக்கிறாரே? ஏதாச்சும் ஆபத்து வந்து விட்டால்..?

திகில் அவளை ஆட்டிப்படைத்தது.

ஏதேதோ தடிமனான பொருட்களை வேண்டுமென்றே யாரோ தரையில் தூக்கிப் போடுவது போல்... தொடர்ந்து சப்தம் வரவே... அவள் ஒரு கணம் யோசித்தாள்.

ஜெகன் தங்கியிருந்த அறையிலிருந்த கட்டிலை நெருங்கி ஊன்றி கவனித்து... பக்கவாட்டிலிருந்த சிவப்பு பட்டனை பலங்கொண்ட மட்டும் அழுத்தி விட்டு... அந்த அறையை விட்டு வெளிப்பட்டாள்.

‘அந்த பட்டனை அழுத்தினால்... சண்முகம் ஐயா உடனே ஓடி வருவேன் என்று கூறி இருந்தாரே? அவரும் ஜமீன்தாரரும் எந்த அறையில் தங்கியிருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லையே?’

வலது கோடியிலிருந்த அனைத்து அறைகளும் சாத்தப்பட்டு இருளில் மூழ்கியிருந்தன.

மாளிகையின் பிரமாண்ட ஹாலின் மத்தியில் அலங்காரமாய் தொங்கிய சரவிளக்குகள் அனைக்கப்பட்டிருந்தன. மாடியிலிருந்து தொடர்ந்து சப்தம் வந்த வண்ணமிருந்தது.

மேலே செல்வதற்கான மாடிப்படிகள் ஹாலின் மத்தியில்தான் இருந்தன. படிகளை நோக்கி வேகமாய் நடந்தாள்.

தெரியுமா?

கணிதமேதை இராமானுஜம் தமது 21-ம் வயதில் திருமணம் செய்து கொண்டார் ஜானகி என்ற பெண்ணை. அதுசரி; மணமகளுக்கு வயது என்ன தெரியுமா? ஒன்பது.

நல்ல நாள் !

மனிதர்கள் இரவில் தூங்கி அதிகாலை எழுந்திருக்கும்போது, தங்களுடைய உள்ளங் கைகளைப் பார்த்தால் அன்றைய நாள் நல்ல நாளாக அமையும்.

திருக்காளத்தி

காளன் என்னும் பாம்பும், அத்தி என்னும் பாம்பும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டு வழிபட்ட ஸ்தலம் என்பதால் திருக்காளத்தி என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

- முக்கிமலை நஞ்சன்

வெறி கொண்டவனைப் போல் யாரோ சிரிக்கும் சப்தம் மேலிருந்து வந்தது.

‘பயங்கரமான கொலை வெறி பிடித்தது போல் யாரோ சிரிக்கிறார்களே? அந்த சிரிப்பு சப்தம் ஜமீன் மானிகையில் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலிக்கிறதே?

நள்ளிரவில்... அமானுஷ்யமாய்ச் சப்தமும், சிரிப்பொலியும் சாதாரணமாய் யார் கேட்டிருந்தாலும் மயக்கம் போட்டு விழுந்திருப்பார்கள். அத்தான் மீது நான் வைத்திருக்கும் நேசமும் அக்கறையும் தான்... எனக்கு அசாத்திய துணியையும் தைரியத்தையும் கொடுத்துவிட்டது போலும்’

எண்ணியபடியே அவள் மாடிப்படிசை நெருங்கும் சமயத்தில்... தப தபவென்று யாரோ ஓடிவரும் சப்தம் கேட்டு சட்டென்று பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

இரண்டு மூன்று வேலையாட்கள் விரைந்து ஓடி வர... அவர்களுக்கு பின்னால் சண்முகம் ஐயா வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தார்.

“நீ நில்லும்மா... மேலே போகாதே... ஓரமா ஒதுங்கி நின்னுக்கோ..” அவர் அவசரமாய் குரல் கொடுத்ததும் மாடிப்படியில் காலை வைக்கப்

போன ஜனனி... துரிதமாய் ஒதுங்கி நின்று கொண்டு, மீண்டும் சண்முகத்தை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அதற்குள் அவளருகில் வந்துவிட்ட சண்முகம், “நீ ஜெகனைத் தேடிக்கிட்டு மாடிக்குப் போகலாம்தான் ‘வந்தியா?’” என்றார்.

ஆமாம் என்பது போல் தலையசைத்து விட்டு, சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கி அண்ணாந்து பார்த்தாள்.

யாரோ எதன் மீதோ மோதிக் கொண்டு பொத்தென்று விழும் சப்தம் கேட்டது.

அடுத்த சில கணங்களில் மாடிப்படிகளில் ‘தொம் தொம்’ என்று ஓசை எழுப்பியபடி யாரோ இறங்கி வரும் சப்தம் கேட்டது.

என்ன ஆச்சரியம்? கம்பளிப் போர்வை போர்த்திக் கொண்டு யாரோ இறங்குவது போலிருக்கிறது. ஆனால் உருவம் சுத்தமாய் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை.

இறங்கி வரும் உருவத்துக்குரிய கால்களும் தென்படவில்லை. தலைப் பகுதியும் தென்படவில்லை. அதே சமயம் ஏதோ உருவத்திற்குப் போர்த்தினாற் போல் கம்பளிப் போர்வை மட்டும் சப்தமிட்டபடி இறங்கி வந்தது.

கடைசிப் படியில் இறங்கியதும் அந்தப் போர்வை இவளிருக்கும் பக்கம் திரும்பியது, நெருங்கி வந்து ஒதுங்கி நின்றிருந்தவளை உற்றுப் பார்த்தாற் போலிருந்தது.

மறுகணமே அவளது கன்னத்தை ஒரு முரட்டு ஆண் கரம் தட்டிவிட்டு புஜத்தில் அழுத்தமாய் கரத்தை வைத்தாற் போலிருந்தது.

ஜனனி பீதியில் வீலென்று அலறி விட்டாள். அடுத்த கணமே வெறி கொண்டவனைப் போல் மீண்டும் சிரிக்கும் சப்தம் கேட்டது. சிரித்தபடியே அந்த கம்பளிப் போர்வை நிதானமாக நடந்து, அந்த பிரமாண்டமான ஹாலை விட்டு வெளியேறியது.

உள்ளுக்குள் உதறலெடுக்க.. குப்பென்று வியர்த்து வழிய திகிலுடன்

நின்றிருந்தவளை ஏறிட்டார் சண்முகம்.

“வர வர இது ரொம்ப ஆட்டம் காட்ட ஆரம்பிடுச்சு. ஜமீன்தாரர் பூபதி ஐயா இரவுலே கூட ஹாலிலே பளிச்சுன்னு விளக்குகள் எரியணும்னு உத்தரவு போட்டிருக்காரு. ஆனா மொத்த விளக்குகளையும் அணைச்சு இருள்லே மூழ்கடிக்க வச்சட்டு... இது ரொம்பவே அக்கிரமம் பண்ணுது. நீ தைரியமா இரு தாயீ... நாங்க எல்லோரும் இருக்கோம் இல்லியா? டேய்.. ஏண்டா மச மசன்னு நிக்கிறீங்க? இருட்டா இருக்குல்ல? லைட்டைப் போட்டுட்டு வாங்க... மேலே என்ன சேதாரம் ஆயிருக்குன்னு பார்க்கலாம்”

“காத்து கருப்பு நடமாடுது இந்த மானிகையில்... நம்ம முனியன் பயத்துல காய்ச்சல்ல விழுந்து ஜன்னி கண்டு செத்தே போயிட்டான். இனி... யாரு யாரெல்லாம் எந்த கதிக்கு ஆளாகப் போறாங்களோ? தெரியலையே...”

வேலையாட்களில் ஒருவன் முணுமுணுத்தபடி புலம்பியபடி சென்றதைக் கேட்டதும்... ஜன்னிக்கு இதயம் இரண்டாகி விடும் போல்... வேகமாய் துடித்தது.

விளக்குகள் பளீரென்று உயிர் பெற்றன. சட்டென்று அண்ணாந்து மாடியைப் பார்த்தாள் ஜனனி. நிதானமாய் மெல்ல இறங்கி வந்தான் ஜெகன்.

அவனது நெற்றியோரம் சிராய்ப்பு காயத்தைப் பார்த்ததும் பதறிப் போனவளாய்... அவனருகே சென்று நின்றாள்.

“என்னாச்சு அத்தான்? நெத்தியில காயம்பட்டிருக்கு?”

“ப்ச் அது கிடக்கட்டும். நீ எதுக்கு அர்த்தராத்திரியில ருமை விட்டு வெளியில வந்தே? என்னைத் தேடிக்கிட்டு ஓடி வந்தியாக்கும்? எப்படி அலறினே தெரியுமா? தேவையா உனக்கு?”

உரிமையுடன் கடிந்து கொண்டான் ஜெகன்.

“விடுப்பா... உனக்கு என்ன ஆச்சோ?ன்னு அவ பதறி வெளியில வந்திருக்கா... விட்டுத்தள்ளு! நெத்தியில எப்படி உனக்கு காயம் வந்துச்சு? அதைச் சொல்லு...!”

சண்முகம் அவனது கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“இந்த காத்து கருப்பு அமானுஷ்யத்தாலே... உங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டா... அந்தப் பாவம் எனக்குத் தான். எதுக்குடா இதைப் பத்தியெல்லாம் உன்கிட்ட சொன்னோம்னு இருக்கு ஜெகன்”

“கவலைப்படாதீங்க ஐயா! எல்லாம் வெட்டவெளிச்சத்துக்கு வரக் கூடிய நேரம் வந்தாச்சு. காத்து, கருப்பு, அமானுஷ்யம்னு எதுவுமே இல்ல... இது வேற சமாச்சாரம்....”

“நீ என்ன சொல்றே?”

“இது ஒரு வகையான கண்கட்டு வித்தை. விரைவில் இதை யாரு எந்த நோக்கத்துக்காக

கடைசியாக

ஏழாண்டுகளுக்கு முன்பு ‘வீர் சாரா’ படத்தை இயக்கினார் யாஷ் சோப்ரா. இப்போது இவர் இயக்கும் புதிய படத்தில் ஷாருக்கான், கத்ரீனா கய்ப் ஆகியோர் நடிக்கின்றனர். கஜோல் ஒரு முக்கியப் பாத்திரத்தில் நடிக்கிறார்.

- க.ரவீந்திரன்

செய்யறாங்கன்னு கண்டுபிடிச்சுடலாம். கண்ணுக்குத் தெரியாத அந்த உருவம்... மேலே கடைசியா பூட்டப்பட்டிருக்கிற அறைக்கதவை திறக்க முயற்சி பண்ணி... அது முடியாததால கண்ணாடி ஜன்னலை உடைச்சு உள்ளே போயிருக்கு. அங்க இருக்கிற பெரிய பெரிய பேரேடுகள் லெட்ஜர்கள், கணக்குப் புத்தகங்களை வேணும்னே தூக்கித் தூக்கிப் போட்டிருக்கு. வெளியில காவலா நின்னுட்டிருந்தவரை தாக்கிட்டு தான் உள்ளே போயிருக்கும் போலிருக்கு... உள்ளே எதையோ தேடி ஏமாந்து எல்லாத்தையும் தூக்கி வீசிப்போட்டு வெளியே வந்தப்போ தான்... நான் எதிர்ப்பட்டேன். கண்ணுக்குத் தெரியாத உருவம்கிறதால... என்ன? ஏதுன்னு நான் யோசிச்சு சுதாரிக்கிறதுக்குள்ளே... எதிர்பாராம என்னைப் பிடிச்சு தூணுல மோத வச்ச தள்ளி விட்டுட்டுப் போயிட்டான்... அதனால தான் நெத்தியில காயம் ஏற்பட்டுச்சு... மருந்து போட்டா சரியாயிடும். நாளைக்கு பவுர்ணமி... பகல் நேரத்துல குடவரை கோவிலையும் குகையையும் ஆராய்ஞ்சுடலாம். ராத்திரியில மலையில இருக்கிற ஜடாமுடி சித்தரோட சமாதியைப் பார்க்கணும்... நீங்க ராத்திரி எங்க கூட வர்றீங்களா ஐயா?"

“இல்ல ஜெகன்! ஜடாமுடி சித்தர் மீது சுமத்தப்பட்ட வீண் அவதூறு நீங்கணும். உண்மை என்னன்னு நிரூபிக்கப்பட்டதும் தான்... நான் தரிசனம் செய்ய போகணும்னு.. சங்கல்பம் பண்ணியிருக்கேன். எதுக்கும் நீங்க ஜாக்கிரதையா போயிட்டு வாங்க... துணைக்கு வேலையாட்களை உங்க கூட அனுப்பி வைக்கட்டுமா?"

“வேணாம்... வேணாம். அது சரிப்பட்டு வராது. நாங்க ரொம்ப ஜாக்கிரதையா இருந்துப்போம். நீங்க கவலைப்படாதீங்க..."

“சரி... நீங்க போய் தூங்குங்க. ஞாபகமா கதவைத் தாழ் போட்டுக்கோம்மா... எந்த சப்தம் கேட்டாலும் தனியா கிளம்பிப் போயிடக்கூடாது. சரியா? காலையில பார்க்கலாம்”

மறுநாள் காலை சிற்றுண்டியை முடித்துக் கொண்டு இருவரும் குடவரை கோவிலை அடைந்தனர். முன்னூறு அடி உயர மலையின் நடுவே பாறையைக் குடைந்து குடவரை கோவில் அழகாக உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.

பக்தர்கள் யாரும் அங்கே காணப்படவில்லை. பாம்பாலம்மன் கோவில் என அழைக்கப்படும் குடவரை கோவிலுக்குள் மெல்ல

நுழைந்தனர். அங்கு அமர்ந்த நிலையில் விநாயகரும், நின்ற கோலத்தில் பெருமானும் அருள் பாலித்தனர். அத்துடன் ஒரு பெண் தெய்வச் சிலையும் இருந்தது. மலையைக் குடைந்து இந்த சிற்பங்களை வரிசையாக செதுக்கி உள்ளனர்.

“ஜனனி! இந்த சிற்பங்கள் எல்லாமே ஒரே கல்லிலே உருவாக்கி இருக்காங்க... ஆச்சரியமா இருக்குல்ல? சேர மன்னன் காலத்துல ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னால கட்டப்பட்ட குடவரை கோவிலா இருந்தாலும்... அதன் பொலிவை இழக்காம இருக்குல்ல?”

“அதான்... நான் ஆச்சரியமா பார்த்துட்டிருக்கேன்...”

கோவிலுக்கு மூன்று வாசல்கள் இருந்தன. பத்தடி உயரத்தில் நான்கு தூண்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த தூண் ஒவ்வொன்றிலும் நந்தி, சிங்கம், யானை, அன்னம் பேன்ற சிற்பங்கள் கலைநயத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததை... விழிகள் விரியப் பார்த்தாள் ஜனனி.

“இங்கேயே நின்னுட்டிருந்தா எப்படி? இங்கிருந்து கொஞ்ச தூரம் நடந்து போனா... குகை வருமாம். அதையும் ஆராய்ஞ்சு பார்த்துடலாம்... வா ஜனனி!”

குகை என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதுமே... ஜனனிக்கு உள்ளூர திகில் கிளைவிட்டுப் படர்ந்தது.

குடவரை கோவிலிலிருந்து கால் மணி நேரம் நடந்து சென்றதும்... அந்த குகை தென்பட்டது. வாசல், ஒரு ஆள் உயரத்துக்கு காணப்பட்டது.

முதலில் நடந்தும், குனிந்தும் பின்னர் தவழ்ந்தும் செல்லும் வகையில் அந்த குகை அமைந்திருந்தது. தவழ்ந்து சிறிது தூரம் சென்றதும்... அமர்ந்து தியானம் செய்யும் வகையில் குகையின் அமைப்பு இருந்ததை... இருவரும் வியப்புடன் சுற்றிலும் பார்த்தனர்.

அங்கு அமர்வதற்கு வசதியாக ஒரு கல்லில் மேடை போல் நீளமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு இரண்டு புலித் தோல்கள் காணப்பட்டன.

“ஜனனி! இதைப் பார்த்தியா? இங்கே உட்கார்ந்து தான் சித்தர்களும் முனிவர்களும் தவமிருந்திருப்பாங்க”

“ஆமா அத்தான்! அப்படித்தான் இருக்கணும்..”

இருவரும் நிதானமாய் அந்த இடத்தைத் தாண்டி உள்ளே சென்றனர். உள்ளே செல்லச் செல்ல.. இரண்டு பாதைகள் வந்தன.

ஒரு பாதையில் சூரிய வெளிச்சம் உள்ளே புகுந்து மணல் பரப்பு தெரிந்தது. குகைக்குள் ஜில்லென்று காற்றும் வீசியது.

பத்து நிமிடங்கள் தொடர்ந்து அதே பாதையில் நடந்தபோது... கீழே மணற்பரப்பில் பாதி புதைந்து கிடந்த ஒரு சிறு டைரியை கண்டெடுத்த ஜெகன், அதைத் தனது பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் பத்திரப்படுத்தினான்.

“ஜனனி! போதும். வா! நாம் இன்னொரு பாதையில் போய்.. அங்க என்னன்னு இருக்குன்னு பார்க்கலாம்”

ஆனால் அந்தப் பாதையோ கும்மிருட்டாக இருந்தது. கும்மிருட்டாக இருந்ததோடு... காற்றும் அதிகமாக இல்லை. காற்றே இல்லாததால் நான்கடி எடுத்து வைப்பதற்குள் மூச்சு திணறியது.

ஜெகன் ஜனனியின் கையைப் பிடித்து அவசர அவசரமாய் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

“மூச்சுப் பயிற்சி, பிராணாயாமம்னு பலகாலமா அதுலே பயிற்சி பெற்றவங்க வேணும்னா... தம் பிடிச்ச இந்தப் பாதைக்குள்ளே போயிட்டு வரலாம். நமக்கு முடியாது. அதுவும் இந்தப் பாதையோட எல்லை எது?ன்னு இதுவரைக்கும் யாருக்குமே தெரியாதாம்.. சண்முகம் ஐயா என்கிட்டே சொல்லியிருக்காரு”

“அப்படியா?” அந்தப் பாதையைத் திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடியே

நடந்தாள் ஜனனி.

“அத்தான்! எனக்கு என்னமோ... இந்தப் பாதைக்குள்ளே ஒரு உருவம் நகர்ந்து போன மாதிரி தெரிஞ்சது. நீங்க கவனிச்சீங்களா?”

“ஊகும்... அப்படியெல்லாம் எதுவும் இருக்காது. என் கண்ணுக்கு எதுவுமே தட்டுப்படலையே? இது உன்னோட மனப்பிரமையா இருக்கும். ஒரே கும்மிருட்டா கிடக்கு. உனக்கு மட்டும் உருவம் தெரிஞ்சுதாக்கும்?”

அவளது பேச்சை நம்பாமல்... வேண்டுமென்றே அவளை இழுத்துக் கொண்டு வேகமாய் அவன் நடந்து சென்றவிதம்.. ஜனனிக்கு விநோதமாய் இருந்தது.

மீண்டும் மலையடிவாரத்திலிருந்த குடவரை கோவிலுக்கு அருகே வந்தனர்.

“ஜனனி! இந்த மலையில் இருக்கிற பாறைகள் ஒவ்வொண்ணும் அடுக்கி வச்சாப்பல ஒருவித தோற்றமா இருக்குல்ல?”

“ஆமா... முன்னூறு அடி உயரத்துல... பார்க்கும் போதே ஒரு பிரமிப்பை ஏற்படுத்தறாப்பல இருக்கு”

“மலை உச்சியில இருந்து பார்த்தால்... சதுரகிரி சுந்தர மகாலிங்கம்

கிரேக்க அறிஞர் அரிஸ்டாட்டில் அறியாத துறையே கிடையாது. அது பற்றிய எழுதாத நூலே கிடையாது. மாஸ்டர் ஆஃப் ஆல் சப்ஜெக்ட்ஸ் அவர். அவர் எழுதிய நூல்களில் இப்போது ஒரு சிலதான் உள்ளன.

இடி மின்னல் தெய்வம்

ஓக் மரங்களில்தான் மற்ற எந்த மரத்தையும் விட அதிக அளவில் இடி இறங்கும். இதனாலேயே பண்டைய கிரேக்கர்கள், ஓக் மரங்களைப் புனிதமாக கருதி ஜீயஸ் ... தெய்வத்துக்கான வழிபாட்டில் ஓக் மரங்களை வெட்டி யாகத்தில் சேர்ப்பார்கள். கிரேக்கர்களின் இடி, மின்னலுக்கான தெய்வந்தான் ஜீயஸ். மழை வேண்டிப் பிராத்திப்பது அவரிடம்தான்.

- முக்கிமலை நஞ்சன்

கோவில் மலை தெரியுமாம்... சரி! இந்தக் கோவிலுக்கு தென் கிழக்கு மூலையில் தண்ணீர் தானாகவே பெருக்கெடுத்து வரும் ஊற்று இருக்கிறதாக.. நான் கேள்விப்பட்டேன். அது எங்கே இருக்குன்னு.. தேடிப் பார்த்துடலாம். வா”

சிறிது நேரத்தில் சதுர வடிவமாய் செதுக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பள்ளத்திலிருந்து ஊற்று நீர் பெருகி வருவதைக் கண்டனர்.

குனிந்து படுத்து பள்ளத்தில் கையை விட்டு நீரை அள்ளிப் பருகினாள் ஜனனி.

“வாவ்! அத்தான்! தேங்காய் தண்ணீர் மாதிரி அவ்ளோ இனிப்பா இருக்கு. இந்த மலைக்குப் பக்கத்துல இப்படியொரு ஊத்து தண்ணியா? ஆச்சரியமா இருக்கு”

ஜெகன், பக்கத்தில் கீழே கிடந்த நீண்ட மரக்கொம்பை பள்ளத்தினுள் விட்டுப் பார்த்தான்.

“பார்க்க... சதுர வடிவா சின்ன பள்ளம் மாதிரி இருந்தாலும்... ஆழம் ஜாஸ்தியா தான் இருக்கும் போலிருக்கு... கொம்பு முழுசா முங்கியும் தரை தட்டுப்படவே இல்ல...”

“ரெண்டு மூணு வாய் தண்ணியை குடிச்சுப் பாருங்களேன். விருந்து சாப்பாட்டை சாப்பிட்ட மாதிரி வயிறு திம்முனு ஆயிடுச்சு. நாளைக்கு வரைக்கும் பசியே எடுக்காது போலிருக்கு”

ஜெகனும் குனிந்து தண்ணீரை அள்ளிப் பருகினான். சாமி விக்கிரகங்களுக்கு அபிஷேகம் பண்ணிட்டு.... இதே தண்ணியை குடிச்சுட்டு சித்தர்கள் தியானத்துல அப்படியே உட்கார்ந்துடுவாங்க போலிருக்கு... பல மணி நேரம் ஆனாலும் பசி தாகம் எடுக்காம இருக்கும் இல்லையா?”

“இந்த குடவரைக் கோவில், மலை, இந்தப் பகுதி எல்லாமே ரகசியங்கள் நிறைஞ்சுதா இருக்கு அத்தான்! ஆமா... மலை மேலே இருக்கிற சித்தர் சமாதியை எப்ப போய் பார்க்கப் போறோம்?”

“எதுக்கு கேட்கிறே?”

“ஜடாமுடி சித்தரை கனவுலே தரிசனம் செய்ததிலிருந்து... எனக்கு

இருப்பே கொள்ளலை. நேரிலே சித்தரோட சமாதியைப் பார்த்து வணங்கணும். விளக்கேத்தி வச்ச வேண்டிக்கணும்னு ஒரே ஆசை... அதான் கேட்டேன்”

“இன்னிக்கு பவுர்ணமி வேற.... ராத்திரியில மலை மேலே போயி சித்தரோட சமாதியைப் பார்க்கலாம். சரியா?”

“அதுவரைக்கும் இங்கதான் இருக்கப் போறோமா? இன்னும் நெறய டைம் இருக்கே?”

“இல்ல.. ஜமீன் மாளிகைக்கே போயிடலாம். நீ நேத்து நைட்டுல்லாம் தூங்கலை. பாவம்! கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடு... நானும் ஜமீன்தாரரைப் பார்த்து சில விஷயங்களைக் கேட்டு தெளிவுபடுத்திக்க விரும்பறேன்...” என்றபடி பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் பத்திரப்படுத்தியிருந்த அந்த சிறு டைரியை தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“சரி! உங்க இஷ்டம் அத்தான்! மாளிகையில நான் கண் அசந்ததுக்கு அப்புறம். என்கிட்ட சொல்லிக்காம நீங்க மட்டும் கிளம்பிப் போயிட மாட்டீங்களே?”

“சேச்சே! சத்தியமா... உன்னைத் தனியாவிட்டுட்டு நான் எங்கேயும் போகமாட்டேன். போதுமா?”

“அப்பாடா... இது போதும்...”

நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி புன்னகைத்தாள் ஜனனி. “நைட்டுலே இங்கே நாம்ப் வரும்போது... மறக்காம மினி டார்ச்சை எடுத்துட்டு வரணும்....”

“ஆமாமா... விளக்கேத்தணும். அதுக்கு தேவையானதை எடுத்துட்டு வரணும். உதிரிப்பூக்களும் கொஞ்சம் மல்லிகைச் சரமும் மாளிகையில கேட்டு வாங்கி எடுத்துட்டு வரப் போறேன்...”

“ஆராய வந்த இடத்துல... பூஜை பண்ண ஆரம்பிச்சுட்டியா?” அவளைக் குறும்புத்தனமாய் பார்த்து நகைத்தான் ஜெகன்.

“நீங்க உங்க வேலையைப் பாருங்க... நான் என்னோட திருப்திக்கு விளக்கேத்தி பூப்போட்டு கும்பிட்டுக்கிறேன். ஜடாமுடி சித்தர் ரொம்ப சக்தி வாய்ந்தவருன்னு.. சண்மும் ஐயா சொன்னதா நீங்கதானே என்கிட்டே

சொன்னீங்க... இது போதான்னு...
என் கனவிலேயே அற்புதத்தை
நிகழ்த்திக் காட்டிட்டாரு.
நான் அப்படியே புளகாங்கிதம்
அடைஞ்சு போயிட்டேன். நீங்க
என்னடான்னா... கிண்டல்
பண்ணிங்களே அத்தான்?"

“நோ... நோ! நா கிண்டல்
பண்ணலை. படிச்சவ.. ஆபீசல
பெரிய பதவியில கைநிறைய
சம்பாதிக்கிற இந்தக் காலத்து
பொண்ணு நீ! இவ்ளோ பக்தியா
இருக்கிறதை நெனச்சு நான்
பெருமைப்படறேன் தெரியுமா?”

இருவரும் தூரத்தில்
நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரை நோக்கி
நிதானமாய் நடந்தனர்.

குடவரை கோவில் தூணின்
மறைவிலிருந்து ஒரு உருவம்...
இவர்களுையே வைத்த
கண் வாங்காமல் பார்த்துக்
கொண்டிருந்தது.

பவுர்ணமிநிலவுபால்ஒளியை
சிந்திய வண்ணம் மோகனமாய்
சிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

சிறிய டார்ச்சை உயிர்ப்பித்தபடி
மலைப்பாதையில் மூச்சு வாங்க
ஏறிக் கொண்டிருந்தாள் ஜனனி.

நான்கடி முன்னே நடந்து
கொண்டிருந்த ஜெகன்...
நின்று நிதானமாய் திரும்பிப்
பார்த்தான்.

“உனக்கு இந்தக் கஷ்டம்
தேவையா ஜனனி? பார்க்கவே
பாவமா இருக்கு எனக்கு”

“வாழ்நாள்லே இந்த சித்ரா
பவுர்ணமியை என்னால மறக்கவே
முடியாது. இப்படியொரு
திரில்லான அனுபவம் யாருக்கு

கிடைக்கும்? கொஞ்ச நேரத்துல ஜடாமுடி சித்தரோட சமாதியை நேரில் பார்க்கப் போறோமேன்னு... உள்ளூர எவ்ளோ ஆர்வமும் எதிர்பார்ப்பும் அலைமோதுதுன்னு... எனக்குத் தானே தெரியும்? சரி அதை விடுங்க... இன்னிக்கு மதியம் நீங்க தனியா ஜமீன்தாரர் கிட்டே பேசிட்டிருந்தீங்களே? பேசினதிலே என்ன விவரத்தைத் தெரிஞ்சுகிட்டீங்க? ஆங்... இன்னொரு விஷயத்தைக் கேட்கணும்னு நெனச்சுட்டிருந்தேன். குகையில்... வெளிச்சமா இருந்த பாதையில்... மணற்பரப்புலே எதோ டைரியை கண்டெடுத்தீங்களே? அதுலே ஏதாச்சும் நமக்கு வேண்டிய முக்கியமான தகவல் கிடைச்சதா? அதைப் பத்தி நீங்க என்கிட்டே ஒண்ணுமே சொல்லலையே அத்தான்?”

“ஜடாமுடி சித்தரோட தீவிர பக்தையாவே ஆயிட்டே நீ! மனசுக்குள்ளே அவரைப் பிரார்த்தனை செய்தபடியே கவனமா மலையேறி வா... கவனத்தைச் சிதறவிடாம முழு ஈடுபாட்டோட விளக்கேத்தி வேண்டிக்கோ... சரியா? வந்துடும். எப்படியும் நாளைக்கு எல்லா விஷயமும் வெட்ட வெளிச்சத்துக்கு வந்துடும். வந்த வேலை முடிஞ்சதுன்னு... சண்முகம் ஐயா கிட்டே சொல்லிட்டு நாம் பகிளம்ப வேண்டியது தான்...”

அதற்கு மேல் அவள் எதைப் பற்றியும் கேட்கவில்லை. ஜெகன் கூறியது உண்மைதான்... பாறைகளை ஒன்றன் மீது ஒன்றாக அடுக்கி வைத்தாற்போலிருந்த மலை மீது ஏறுவது அவ்வளவு சுலபமான விஷயம் இல்லை தான்.

கவனம் சிதறினால் கால் சறுக்கி உருண்டு விழுந்து கபால மோட்சம் அடைய வேண்டியதுதான்...

சிரமப்பட்டு மலை உச்சியை அடைந்த பின்பு... சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். உச்சியில்... நடுநாயகமாக இருந்த சமதள பரப்பில் சித்தரின் சமாதி அமைந்திருந்தது.

அதன் எதிரே சிறு உடுக்கை கட்டப்பட்ட சூலம் நடப்பட்டிருந்தது. சூலத்திற்கும் சமாதிக்கும் இடையே அணையா தீபம் ஏற்றப்பட்டிருந்தது.

மலைக் காற்று சுழன்றடித்த போதிலும்... அணையா தீபம் கொஞ்சம் கூட அலைக்கழியாமல்... நிதானமாய் சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும்.. இருவரும் அதிசயித்துப் போய் ஒரு

கணம் நின்றிவிட்டனர்.

ஜனனி மீண்டும் சமாதியின் மீது பார்வையைப் படரவிட்டாள்.

என்னே அதிசயம்? கனவில் வந்தது போலவே... ஜடாமுடியுடன் சித்தர் பீடம் போன்ற அமைப்புடன் இருந்த சமாதியில் அமர்ந்து இவர்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

தீட்சணியம் மிக்க அந்தப் பார்வையைப் பார்த்ததும் ஜனனிக்கு ஜிவ்வென்று மேனி சிலிர்த்தது.

இரு கரங்களையும் தலைக்கு மேலே தூக்கி கூப்பி வணங்கினாள்.

“ஐயனே! என்ன பாக்கியம் நாங்கள் செய்தோம்?” அவளையும் அறியாமல் தழுதழுத்தாள்.

வேறு எங்கோ வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஜெகன்... அவளது குரலைக் கேட்டதும் படாரென்று திரும்பிப் பார்த்தான்.

“எ... என்னாச்சு ஜனனி?”

தலைக்கு மேலே உயரத் தூக்கிய அவளது கரங்களைப் பார்த்து திகைத்தபடி கேட்டான்.

“அ... அதோ... அங்க பார்த்தீங்களா? ஜடாமுடி சித்தர் அப்படியே என் கனவிலே வந்தாப்பலேயே சமாதி மேல உட்கார்ந்திருக்கிறதை... உ... உண்மையிலேயே நாம்ப ரொம்ப புண்ணியம் செய்திருக்கணும் அத்தான்”

அவன் சமாதியை நோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

“எ... எங்கே? என் கண்ணுக்க ஒண்ணுமே தெரியலையே?” மறைஞ் சுட்டாரு அத்தான். நான் பார்த்துட்டேன். கண் குளிர தரிசனம் செஞ்சுட்டேன். என்னை நம்புங்க அத்தான். சத்தியமா ஒரு கணத்துக்கு முன்னாலே... என் கனவுலே வந்த மாதிரியே உடம்பெல்லாம் விபூதி பூசிக்கிட்டு... தீட்சணியமா ஒரு பார்வை பார்த்தாரு. நான் அப்படியே ஆடிப் போயிட்டேன். நிஜமாத்தான் நான் சொல்றேன்...”

அவளது விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் பிரவாகமெடுத்து வழிந்து

கேன்ஸ்(பிரான்ஸ்) திரைப்பட விழாவில் கலந்து கொண்டு திரும்பிய நடிகை மினிஷா லம்பாவிற்கு மும்பை விமான நிலையத்திலிருந்து 16 மணி நேரம் வெளியே வரமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது. ரூ40 லட்சம் மதிப்புள்ள வைர நகையை அனுமதி இல்லாமல் கொண்டு வந்ததால் இந்த விசாரணை.

- க.ரவீந்திரன்

கொண்டிருந்தது.

“நா நம்பறேன் ஜனனி! உனக்கு பொய் சொல்ல வராதுன்னு எனக்குத் தெரியும்.. இதோ எனக்கும் உடம்பு புல்லரிச்சு போச்சு. தெரியுமா? எனக்கு உன் மேல ரொம்ப

பொறாமையா இருக்கு... அதே சமயம் பெருமையாவும் இருக்கு... ஏன்னா... எனக்கு கிடைக்காத தரிசனம் உனக்கு கிடைச்சுடுச்சே... அதுவும் இரண்டாவது தடவையா? என்ன அப்படிப் பார்க்கிறே? கனவுலே ஒரு வாட்டி... நேரிலே இரண்டாவது வாட்டி... இதுக்கெல்லாம் ஒரு கொடுப்பினை வேணும்னு பெரியவங்க சொல்றது சரிதான். நல்ல விஷயம் நடந்திருக்கு. இந்த நேரத்துல நீ அழலாமா? சந்தோஷப்பட வேண்டிய விஷயம் இது ஜனனி!” என்றபடி உரிமையாய் அவளது கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தான் ஜெகன்.

“இது ஆனந்தக் கண்ணீர் தான்” கூறியவள்... தனது ஹெண்ட் பேக்கிலிருந்து நெய் தீபம் ஏற்றுவதற்குத் தேவையானவற்றை வெளியில் எடுத்தாள்.

சிறு மண் அகலில் திரியிட்டு தீபம் ஏற்றினாள். இந்த தீபமும் சுழன்று அடித்த காற்றிலும் நிதானமாய் சிறிதும் அலைக்கழியாமல் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்ததும்... ஜனனி மண்டியிட்டு அமர்ந்து சமாதியைத் தொட்டு வணங்கினாள். சமாதியின்

அருகே அகன்ற மண் கிண்ணத்திலிருந்த விபூதியைத் தொட்டு நெற்றியில் இட்டுக் கொண்டு... ஜெகனுக்கும் பூசி விட்டாள்.

ஜெகன் பத்தடி தூரம் நடந்து... அங்கு இரு பெரிய பாறைகளுக்கு இடையே இருக்கு போல் தெரிந்த குறுகலான பாதையில்.. டார்ச் லைட்டை உயிர்ப்பித்து உற்று நோக்கினான்.

“ஐயோ... அம்மா... ஆ...ஆ”

பெருங்குரலெடுத்து யாரோ கீழேயிருந்து அலறும் சப்தம் கேட்டது.

ராத்திரியில் அமானுஷ்யமாய் ஒலித்த அந்த குரல்... மலைப் பிரதேசம் முழுவதும் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தது.

மழையில் நனைந்த புறாக் குஞ்சாய்.. பயத்தில் நடுங்கிப்போன ஜனனி... ஜெகனின் புஜத்தை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

ஆபத்தானவனாய் அவளை தன் தோளோடு சேர்த்து ஜெகன் இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

இலைச் சருகுகள் மிதிபட்டு பலமாய் நொறுக்கும் சப்தம் கேட்டு... இருவரும் திடுக்கிட்டு திரும்பினர்.

சு ண்முகம் நிதானமாய் இவர்களை நோக்கி நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

அவரது நெற்றியில் விபூதி பளிச்சென்று துலங்கிக் கொண்டிருந்தது. கழுத்தில் ருத்திராட்சம் அணிந்திருந்தார். இவர்களது முகத்தில் பீதி படர்ந்திருக்க... அவரோ அலாதியான புன்னகையோடு ஏறிட்டார்.

“என்ன ஜெகன்? ஆச்சரியமா பார்க்கிறே? சித்தர் சமாதி இருக்கிற மலைக்கு வரமாட்டேன்னு சொன்ன மனுஷன்... வந்து நிக்கிறாரேன்னு பார்க்கிறியா? மனசு கேட்கலை. உங்களுக்கு இந்த இடம் புதுசு... தெரியாத இடத்துல ஏதாவது ஆபத்துல நீங்க மாட்டிக்கக் கூடாதுல்ல?

அதான் கிளம்பி வந்துட்டேன்...”

புன்னகைத்தபடியே வட்ட வடிவமான பாறை ஒன்றில் மெல்ல அமர்ந்தார்.

“கீழே யாரோ பயங்கரமா அலறின சப்தம் வந்ததே? இந்த நேரத்துல அப்படியொரு அலறலைக் கேட்டதும்.. தூக்கி வாரிப் போட்டுச்சு ஐயா”

மெல்லிய குரலில் பேசினாள் ஜனனி.

“குடவரை பாம்பாலம்மன் கோவிலுக்கு முன்னாடி... ஒருத்தன் மகா பாவத்தைப் பண்ணினான். வினை விதைத்தவன்... வினையை அறுப்பான்’னு சொல்வாங்க... அவன் செய்த பாவமே அவனுக்கு தண்டனையைக் குடுத்துடுச்சு... கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னே குடவரை கோவிலுக்கு முன்னே... ஒரு பிணம் கிடந்துச்சுன்னு சொன்னேனே? அந்த கொலையை செய்தவனுக்கு... பாம்பாலம்மனே தண்டனையை கொடுத்துட்டா... பாம்பு கடிச்சு உடம்புல நீலம் பாய்ஞ்சு செத்துட்டான்...”

“என்னய்யா சொல்றீங்க? பிணத்து மேல ஒரு ஏட்டுல சித்தர் எழுதின மாதிரி எழுதி... சித்தர் மேல அவதூறு பரப்பினவனா செத்துப் போயிட்டான்?” ஆர்வமாய் கேட்டான் ஜெகன்.

“அவனே தான்”

“குகைப் பாதையில்... நான் ஒரு சின்ன டைரியைக் கண்டெடுத்தேன். அதுல அரிய வகை மூலிகைகளைப் பத்தின குறிப்பும்.. அதற்குரிய பலன்களையும் எழுதப் பட்டிருந்தது. அதுலே ‘மாயவேர்’ங்கிற மூலிகை வேரை சுவா சிச்சா... கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரத்துக்கு மாயமா மறைஞ்சுடுவோம்’னு போட்டிருந்தது...”

“அப்புறம் அதுலே வேறென்ன தகவல் உனக்கு கிடைச்சது?” குறுக்கு கேள்வி கேட்டார் சண்முகம்.

“ஜமீன் மாளிகைக்கு சொந்தமான புதையல் குகைப் பாதையில் ஓரிடத்தில் புதைக்கப் பட்டிருப்பதாகவும்... எந்த இடத்துல புதைக்கப்பட்டிருக்கு அப்படிங்கிற தகவல்.. ஜமீன் மாளிகையில்

மாடியில் கஜானா
வைக்கப்பட்டிருக்கிற
அறையில்... தேடினா
கிடைக்கும்னு அதுலே
போட்டிருந்தது..."

“இந்த டைரி
யாரோடதா
இருக்கும்னு... நீ
நெனக்கிறே?”

“குடவரை பாம்ப
லாம்மன் கோவிலுக்கு
முன்னாடி
பிணத்தைப் போட்டு
சித்தர் மேல அவதூறு
பரப்பினவன்...
அத்தோட ஜமீன்
மாளிகையில் அமா
னுஷ்யமா நடமாடி எல்லோருக்கும்
பீதியைக் கிளப்பினவன்...
நடுராத்திரி மாயமா மறைஞ்சு வந்த
புதையல் இருக்கிற ரகசியத்தை
தெரிஞ்சுக்கிறதுக்காகத்தான்..
மாளிகையில் நடமாடியிருக்கான்.
அவன் தேடி வந்த தகவல்
கிடைக்காத ஏமாற்றத்தில்
கண்டதையும் போட்டு உடைச்சு
நாசம் பண்ணிட்டு மாயவேர்
உபயத்துல மாயமா மறைஞ்சு
நடமாடி... அத்தனை பேரையும்
பயமுறுத்தியிருக்கான்....
இன்னிக்குகூட இருட்டான
குகைப் பாதையில் ஒரு
உருவம் தெரிஞ்சதா... ஜன்னி
சொன்னா.... அது அவனாத்தான்
இருக்கணும். நான் இன்னிக்கு

அடுத்த சிமிழ்
ரா.வேங்கடசாமி

எழுதிய

Vணம்...

கெடலை...

ஸ்கீம்மெட்!

விறுவிறுப்பான தரில்லர்
நவீனம்

மதியம் ஜமீன்தாரர்கிட்டே
விசாரிச்சேன்..."

“புதையலைப் பத்தி கேட்டியா
ஜெகன்?”

“கேட்டேன். புதையல்
இருக்கிறது உண்மென்னு தான்
சொன்னாரு. அவங்கப்பா
காலத்துல தங்களுக்கு
சொந்தமான தோட்டத்துல
கிணறு வெட்டும்போது புதையல்
கிடைச்சதாம். அதுலே வைர
அட்டிகைகள் வைர வளையல்கள்,
வைர மோதிரங்கள்னு முழுவதும்

வைரங்கள் பதிக்கப்பட்ட நகைகள் கிடைச்சதாம்... ஆனா அதை ஜமீன் மாளிகையில் ரகசியமா வச்சிருந்தபோது.. குடும்பத்துக்கு நிறைய கெடுதல்கள் ஏற்பட்டதாம். புதையலை வச்சிருந்தா... ஜமீனுக்கே ஆபத்து ஏற்பட்டு விடும்னு பயந்து... அதை அப்படியே குகையில் கொண்டு போய் புதைச்சுட்டாங்களாம்... அது எங்கே புதைக்கப்பட்டிருக்குன்னு குறிப்பெழுதி பெரிய ஜமீன்தாரர் யாருக்கும் தெரியாம மறைவா மாளிகையில் வச்சாருன்னு... சொன்னாரு”

“மீதியை நான் சொல்றேன் ஜெகன். புதையலை குகையில் கொண்டு புதைக்கும்படி சொன்னதே ஜடாமுடி சித்தர்தான்... பெரிய ஜமீன்தாரர் அவரோட தீவிர பக்தர். மறுவார்த்தை பேசாம அவரு சொன்னபடியே செய்துட்டாரு. அவரு அப்படி சொல்லும்போது ஒரு விடலைப் பையன் சித்தர்கிட்டே சேவகம் செய்துட்டிருந்தான். அவனுக்கு அத்தனை விஷயங்களும் தெரிஞ்சு போச்சா? அத்தோட சித்தருக்கு சேவகம் பண்ணிட்டிருந்த சமயத்துல அரிய வகை மூலிகைகளோட பயன்களையும் பத்தி நல்லா தெரிஞ்சுகிட்டான். தெரிஞ்சுகிட்டவன் தான் கடைசியில நாசவேலையில் இறங்கிட்டான்.

சித்தர் ஜீவ சமாதி அடைஞ்சதும் ‘நான்தான் அவரோட சிஷ்யன் என்கிட்டே அவரை மிஞ்சின சக்தி இருக்கு’ன்னு தம்பட்டம் அடிச்சுப் பாத்தான். ஜனங்க யாரும் அவனை மதிக்கலை. அந்த ஆத்திரத்துல... சித்தர் மேல அவதூறு பரப்பி... அதே சமயத்துல புதையல எப்படியாவது அடைஞ்சுடனுமனு திட்டம் போட்டு மாயவேர் மூலமா மாயமா மறைஞ்சு அமானுஷ்யமா நடமாடி எல்லோரையும் கதி கலங்க வச்சுட்டான். இப்போ கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி பாம்பு தீண்டி உடம்புல நீலம் பாய்ஞ்சு மாண்டு போயிட்டான்..” கலகலவென்று சிரித்தார் சண்முகம்.

“வந்த வேலை முடிஞ்சதுல்ல? காலையில் விடிஞ்சதும் நீங்க பத்திரமா போயிட்டு வாங்க... ‘சரியா? இப்போ கிளம்புங்க”

“நீங்க வரலையா ஐயா?” இருவரும் ஏக காலத்தில் கேட்டனர்.

“நீங்க மலையிறங்கிப் போங்க. நான் கொஞ்ச நேரம் தியானம் பண்ணிட்டு வர்றேன். புறப்படுங்க..”

பதிலொன்றும் பேசாமல் இருவரும் மலையை விட்டு இறங்கி வந்தபோது.. திடீரென்று ஜெகன் கேட்டான்.

“ஜனனி! கீழேயிருந்து அலறல் வந்த மறுகணமே... சண்முகம் ஐயா மலை உச்சிக்கு வந்துட்டாருல்ல? கீழே அந்த நாசக்காரன் பாம்பு தீண்டி இறந்துபோனது இவருக்கு எப்படி தெரிஞ்சது?”

“அதானே?... ஆச்சரியமா இருக்கே? மலைப் பக்கம் நான் வரவே மாட்டேன்னு சொன்னவரு வந்துட்டாரேன்னு நானும் திகைச்சுட்டேன்” அவள் சொல்லி முடிக்கும் முன்... வியர்க்க விறுவிறுக்க வேகமாய் வந்து நின்றார் சண்முகம்.

“எனக்கு மனசு கேட்கலை ஜெகன்! நாமளும் துணைக்குப் போகாம இருந்துட்டோமேன்னு மனசாட்சி அறுத்துச்சு. அதான் ஓடியாந்துட்டேன். இங்க வந்து பார்த்தா.. பாம்பாலம்மன் கோவிலுக்கு முன்னாடி இந்த ஆளு செத்துக் கிடக்காரு. இந்த ஆளு ஜடாமுடி சித்தரோட சிஷ்யன்னு சொல்லிட்டு திரிஞ்சவனாச்சே?”

“நீங்க இப்பத்தான் வர்றீங்களா? அப்போ மலை மேலே இவ்ளோ நேரமா எங்ககிட்டே பேசி எல்லாத்தையும் தெளிவா விளங்க வச்சவரு... யாரு?” பதற்றமாய் ஆச்சரியமாய் கேட்டான் ஜெகன்.

“வேற யாரு? ஜடாமுடி சித்தராத் தான் இருக்கும். அவரோட சக்தியே சக்தி ! ஜெகன்! எல்லாம் உன் மூலமா வெளிப்படணும்னு பிராப்தம் இருக்கு போலிருக்கு...” என்றபடி அவனது கரத்தைப் பற்றினார் சண்முகம்.

“பார்த்தீங்களா? உங்களுக்கு தரிசனம் கிடைக்கலைன்னு வருத்தப்பட்டங்க... ஆனா ஐயா ரூபத்துல வந்து ஃபிரண்ட்லியா பேசி சகலத்தையும் நமக்குப் புரிய வச்சுட்டாரு பார்த்தீங்களா? கிரேட்!” ஜனனி இதைக் கூறியதும்... அவனையும் அறியாமல் மலை உச்சியை அண்ணாந்து பார்த்து கைகூப்பி வணங்கினான் ஜெகன்.

பூரண நிலவு புன்முறுவல் பூத்துக் கொண்டிருந்தது.

*** முற்றும் ***